

MAFFIUS

MAFFIUS, maandelijks verschijnend informatie- en opiniebulletin van de Rijksuniversiteit Limburg

Maffius nr. 3
5e jaargang, maart 1979.

.....EXCELLENTIE WE ZIJN DIK TEVREDEN MET DIE ENE TOEZEGGING OVER ONZE ALGEMENE FACULTEIT.... EN OVER DE STUDENTENHUISVESTING HOEFT U ZICH GEEN ZORGEN TE MAKEN. DAT LOSSEN WE INTERN WEL OP WANT ZELFS ONZE HOOGLERAREN ZIJN DRUK DOENDE OM KAMERS TE VERHUREN AAN ONZE KROOST.....

BESTEK '81.....KAN NIET.....
BESTEK '81.....GEEN GELD.....
DUS UITBOUW RL UITSTELLEN
TOT.....2081 VANWEGE HET
BESTEK 1981.....BLA.....
BLA.....BLA.....BLA.....

INHOUDSOPGAVE:

	pag.	Officiële informatie:	
Hoe haalt de RL 1984?	1	Publicaties, voordrachten, reizen en congressen	26
Verklaring comité uitbouw RL	5	ler inzage	26
Studentenhuisvesting en illegale kamerverhuur	7	Georganiseerd overleg RL	28
Kommentaar.....	12	Symposium psychosociale factoren en gezondheid in Maas-tricht	30
Kritiek op kritiek op kritiek	15	Cursus Engels	30
Hoger Onderwijs (SwUL)	17	Memic	31
Drukker in het nieuws (3x)	19		
		Diabetes Vereniging Nederland en Annadal	37
		Studentenvakbond	44
		Het projekt simulatiepatiënt	45
		Impressie van een boeiende stage in Hasselt	46
		Mc White weet van geen ophouden	51
		KOKO	53
		Demonstratie neutronenbom	54

” Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie. ”

redactieleden Maffius

Kees Schröer
Wim Hermens
Hans Adriaanse
Jan Muytjens
Jan Duijzers
Henny Peltenburg
Leo Viëtor
Sibille Berden
Joep Offermans

Vijverdal
Biomedisch Centrum
Elizabeth-Huis
Hoofdgebouw
Studenten
Redactiesecretaresse
Adviseur

Eindredacteur: Jan Muytjens

Redactieadres: Sibille Berden
Elizabeth-Huis
Kamer 114, tst.427

Lay-out, illustraties en voorbereiding drukwerk: AV-groep K00

Druk : ??????

” van de redactie

In het vorige nummer van Maffius werd in deze rubriek kritiek geleverd op de huidige gang van zaken rond de jaarlijkse Dies-viering. De eindredakteur werd bij de voorzitter van het College van Bestuur geroepen. Deze verzocht ons om de kritiek eens uit te werken. Dat wil de redactie graag doen en we komen op de Dies in het volgende nummer van Maffius terug. Reacties en ideeën van lezers aan het Dies-gebeuren zijn welkom.

Als dit nummer van Maffius onze lezers bereikt liggen de drie dolle dagen weer achter ons. Het wordt weer tijd om bezig te gaan met de dagelijkse realiteit. Een van de zaken die onze aandacht vraagt is de voortdurende bewapeningswedloop. Onze regeringen besteden er miljarden aan en duizenden wetenschappers zijn dag in dag uit bezig met onderzoek en ontwikkeling van nog vernietigender wapensystemen. Gelukkig is er de laatste tijd een groeiend verzet tegen deze georganiseerde waanzin. Zaterdag 24 maart is er in Maastricht een grote demonstratie gepland tegen de invoering van de neutronenbom. Op de achterzijde van Maffius treft de lezer nadere informatie aan.

Onze universiteitsraad heeft zich afgelopen jaar duidelijk uitgesproken tegen invoering van de neutronenbom. Uitstekend! Het is nu zaak om dit 'papierprotest' om te zetten in daden. Daarom is een massale deelname, ook vanuit de universiteit, aan de demonstratie op zaterdagmiddag 24 maart dringend gewenst!

Het sekretariaat van de redactie is verhuisd naar het Elisabeth-huis. De redactie is telefonisch bereikbaar op toestel 427.

hoe haalt de RL 1984 ?

Tussen alle drukke bouwactiviteiten, muzikaal onthaal en onderhoudende woorden door poogde het CvB nog enige zaken te doen met minister Pais van Onderwijs en Wetenschappen.

Ton Schmidt en Kees Schroër maakten met v.d. Biggelaar, voorzitter van het College in aanwezigheid van voorlichter Offermans de balans op van 7 februari jl.

De Algemene Faculteit: "Dit was de eerste keer, dat wij hierover met de minister zelf spraken. Voordien hadden wij slechts met de ambtelijke top van het Ministerie overlegd. Vanuit deze kring hadden wij al één en ander vernomen over het 'cadeautje' van minister Pais nl. dat de Algemene Faculteit per 1 september 1980 zou mogen starten". Vooral van belang bleek de ommezwaaï van het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne dat tot eind oktober bezwaren koesterde. Overigens is van daaruit het idee naar voren gebracht om verpleegwetenschappen als afstudeerrichting op te nemen. Minister Pais heeft daartoe plaats ingeruimd door de opleiding tot epidemiologisch onderzoeker in de tweede fase (vijfde en zesde studiejaar) als postdoctorale opleiding te plaatsen".

Was het College niet overdonderd door deze verrassende stap?
"Nee. Wij hadden op de vrijdag vóór 7 februari al iets vernomen. Bovendien is de verplegingswetenschap in zoverre geen Fremdkörper, dat we in ons verlanglijstje voor nieuwe studierichtingen verpleegkunde al hadden staan. Ook de U-raad heeft zich daar vóór uitgesproken. Het besluit van de minister is zeer wel verdedigbaar. Nederland heeft wat de verpleegwetenschappen betreft een achterstand. Bij Mc Masters bestaat al jaren een nursing faculty evenals op vele

andere plaatsen in de Verenigde Staten, Engeland en andere landen. De verpleegsektor kan zich nu ook hier opwerken naar een gelijkwaardige positie aan die van de medische sektor".

Het lijkt ons een enorme opgave voor onder meer de projektgroep Algemene Faculteit.

"Het is inderdaad een hele klus. Er bestaan nog geen eindtermen, er is nog niets voorbereid. Maar met de werklust van onze eigen mensen en deskundigen van buiten deze universiteit moet het te klaren zijn".

Wie gaan verplegingswetenschappen studeren?

"Voor de 1e fase zullen dat uiteraard degenen zijn, die van de middelbare school afkomen.

Voor degenen die het Hoger Beroeps Onderwijs voor Verpleegkundige hebben gevolgd zou een doorstromingsmogelijkheid direkt naar de tweede fase gerealiseerd moeten worden. Dat is nog niet allemaal wettelijk geregeld, maar de nodige wetten zijn in voorbereiding".

En hoe zullen onze verpleegdoctoranden na hun studie werkzaam zijn?

"Afhankelijk van eventuele postdoctorale opleidingen zie ik een drietal beroepsmogelijkheden als leidinggevend personeel, als onderzoeker en als docent. Vraag is wel wat de civiele effecten zijn? Zullen zij ook als verplegers werkzaam mogen zijn? Welke praktische stages zullen georganiseerd moeten worden?"

Heeft de minister verder nog toezeggingen gedaan over de financiering van de Algemene Faculteit en de verdere uitbouw van de Universiteit?

"Het eerste jaar zullen we hoogstwaarschijnlijk kunnen en mogen financieren uit de begrotingsoverschotten over de jaren 1976 t/m 1978. Verder verkeren we wat de Algemene Faculteit betreft in het ongewisse. De minister heeft over de andere opleidingen dan die binnen de Medische en Algemene Faculteit gezegd dat deze via reallocatie gefinancierd zullen gaan worden.

Hoe de Algemene Faculteit in de toekomst gefinancierd zal gaan worden, daarover zal het College bij het eerstvolgende overleg in mei opheldering vragen".

Hoe kijkt het College tegen de vergrote aantal eerstejaars studenten in 1980 aan de Algemene Faculteit nl. 150 in plaats van de beraamde 50 aan?

"Allereerst dit. Dit getal van 150 is door de minister wel tijdens de persconferentie genoemd, maar niet in het gesprek, dat wij met hem hadden. Overigens lijkt ons een aantal van 150 reëler dan 50, omdat anders bij de specialisaties de aantallen te klein worden om verantwoord te werk te gaan. Bovendien zet een aantal van 50 ook geen zoden aan de dijk wat betreft de numerus fixus problemen".

Wat betreft de Algemene Faculteit kan de RL aan de slag. Vóór 1 september moet er een plan afgerond zijn. Nog vóór 15 april wil de minister adviesaanvragen gereed hebben voor de

Academische Raad, Onderwijsraad en HBO-raad.

Hoe denkt de minister over andere toekomstige opleidingen? "Ten aanzien van lichamelijke opvoeding staat de Minister afwijzend op grond van geringe vraag naar afgestudeerden. Het College zal echter vast blijven houden aan deze opleiding. Over de andere opleiding (1e-graads docenten voor paramedische opleidingen, rechten, economie en die voor algemeen beleidsmedewerkers) heeft Pais het College uitgenodigd met voorstellen te komen. Daarbij krijgen we naar onze mening goede kansen voor een juridische opleiding, gezien de enorme studentenaantallen aan de Nederlandse faculteiten. Bovendien is dit een goedkope opleiding".

Met minister Pais is verder gesproken over de academisering van Annadal, de samenwerking met Vijverdal en GGZ.

"Over de specialisten van Annadal is niet direkt gesproken. Dit is

Verklaring van het comité Uitbouw RL, naar aanleiding

van de afwijking van de minister van

primair een zaak, die het bestuur van St. Annadal aangaat. Wel is bij monde van de dekaan van de Medische Faculteit aangedrongen op een snelle effectuering van de afkoopregeling om het 5e en 6e studiejaar niet verder in de problemen te brengen. Pais heeft zeer diplomatiek gereageerd dat hij onder redelijke condities bereid was de zaak spoedig af te ronden".

Over de nieuwbouw van het Academisch Ziekenhuis is niet gesproken. Over die van de Universiteit en de tussentijdse huisvesting des te meer. "Vanuit de ambtelijke top op het Ministerie is gesteld, dat middels uitbreiding met een tweede provisorium naast het BMC en het Bonnefantenmuseum er voldoende ruimte voor de Medische en Algemene Faculteit is. Dát standpunt hebben we als ongegrond van de hand gewezen. Onze wel cijfermatig onderbouwde ruimtelijke begroting kwam 8.000 m² hoger uit. Vanuit het ministerie zou alsnog nader commentaar komen vóór eind januari. Nu is het commentaar nog niet binnen. Tijdens het gesprek zei minister Pais, dat hij met ons nog niet kan praten over de ruimtelijke voorzieningen. Wij wachten nu (19 februari-red.) nog steeds op antwoord. Vanmiddag gaat er een rappel aan de minister persoonlijk. Naar ons gevoel heeft de minister maar één taktiek: opschuiven".

Het is duidelijk dat niet alle Kamer moties tot volledige uitvoer zijn gebracht. De minister zou vóór 1 april een besluit nemen over het al dan niet bouwen van een Academisch Ziekenhuis. Welke activiteiten gaat het College naar aanleiding van de huidige stand van zaken ondernemen?

"Allereerst zal een commissie ingesteld moeten worden om plannen uit te werken voor de Algemene Faculteit. Voorts zullen we vaart zetten achter de huisvestingsproblemen en onderzoek naar realiseerbare studierichtingen voortzetten. Wat betreft het Academisch Ziekenhuis zullen we de politieke kanalen die we in december met succes benut hebben ook nu weer benutten.

De contacten die wij met Tweede Kamerleden hebben opgebouwd, zullen zeker een rol spelen bij de verdere ontwikkelingen in Den Haag".

Tot slot merkt Van den Biggelaar op dat "uitdrukkelijk gesteld dient te worden, dat op de achtergrond Tans zeer veel waardevolle adviezen heeft gegeven aan het College met betrekking tot het overleg met Tweede Kamerleden".

Kees Schröer
Ton Schmidt.

Verklaring van het comité Uitbouw RL, naar aanleiding van het bezoek van minister Pais.

Minister Pais heeft bij zijn bezoek aan de RL op 7 februari een ontvangst gekregen die aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Meer dan 500 handtekeningen stonden er onder de petitie met de bekende eisen:

- Uitbouw RL tot een universiteit van 6000 studenten in 1990; toezegging voor start Algemene Faculteit volgens het opgestelde ontwikkelingsplan per 1 september 1980 en voor start nieuwbouw op Randwyck in 1980.
- Snelle academisering Ziekenhuis Annadal; goedkeuring vóór 1 april 1979 van start bouw nieuw academisch ziekenhuis vóór 1982 op Randwyck; financiering van de voor de academisering te maken kosten, snelle afkoop en honorering specialisten ziekenhuis Annadal. Geen verdere uitstel politiek.

De eensgezindheid over essentiële punten voor de toekomst van de RL en de regio Limburg werd die dag door vele activiteiten bekrachtigd:

- in de aula een solidariteitsmeeting met diverse sprekers die zich bezorgd toonden over de uitstelpolitiek van minister Pais en de RL gemeenschap opriepen vooral alert te blijven;
- solidariteitsverklaringen van politieke partijen, vakbonden, HBO-opleidingen en diverse andere groeperingen uit Zuid-Limburg;
- een gebeuren aan de hoofdingang en op hettrottoir, waar ijverige lieden alvast met een symbolische uitbouw van de universiteit waren begonnen, waar het gonsde van en rookte naar uitbouw activiteiten, en waar de spandoeken op de pui van de universiteit onze eisen ondubbelzinnig toonden;
- een uitgewerkte casus over claustrofobie en groeistoornissen bij een jonge volwassene ;
- een orkest van Rijkswaterstaat dat de speciale "Paisliederen" muzikaal begeleidde.

Kortom, het optreden van studenten en de medewerkers van de RL heeft duidelijk gemaakt dat velen actief willen optreden voor uitvoering van de door de Tweede Kamer op 21 december 1979 aangenomen moties.

Als we de resultaten van het bezoek van minister Pais bekijken kunnen we niet anders dan concluderen dat ze zeer mager zijn. Goed; de Algemene Faculteit is er dan nu (eindelijk), maar enige duidelijkheid over de verdere uitbouw of over de nieuwbouw voor een academisch ziekenhuis is er niet.

De activiteiten van het Comité Uitbouw RL zullen zich er de komende tijd op richten om op te treden voor volledige realisering van de gestelde eisen.

In het bijzonder moet minister Pais op zeer korte termijn een positieve beslissing nemen over nieuwbouw voor het Academisch Ziekenhuis. De situatie rond de academisering laat verder uitstel niet toe.

Daarnaast zal het Comité ook optreden voor goede voorzieningen voor studenten en medewerkers van de RL nu en in de toekomst: in ieder geval moeten er op het gebied van de studentenhuisvesting nu eindelijk maatregelen worden afgedwongen.

Het Comité Uitbouw ziet de acties rond het bezoek van minister Pais als een begin van actief optreden van studenten en medewerkers van de RL, samen met vele anderen in de regio, voor uitbouw van universiteit en ziekenhuis. Mede door ons gezamenlijk optreden vanuit Zuid-Limburg moet de minister de komende tijd gedwongen worden oude beloftes in te lossen en de kamermoties uit te voeren!

Comité Uitbouw RL.

studentenhuisvestingsperikelen in maastricht

De komst van de universiteit heeft aanzienlijke consequenties met zich mee gebracht op het gebied van de huisvesting. Tenslotte studenten studeren niet alleen, ze moeten ook onderdak.

De universiteit heeft dat goed begrepen en heeft een dienst Studentenbelangen in het leven geroepen, die alle mogelijke initiatieven onderneemt en pressie -vooral op de gemeente- uitoefent om huisvestingsvoorzieningen te treffen.

Ook medewerkers hebben zich op basis van particulier initiatief op het terrein van de studentenhuisvesting begeven.

De wijze waarop doet de vraag rijzen of dit geschiedt overeenkomstig dat wat de universiteit zich als doel van haar huisvestingsactiviteiten voor ogen stelt.

De redactie is benaderd met het verzoek om onderstaand artikel vergezeld van enkele foto's te publiceren.

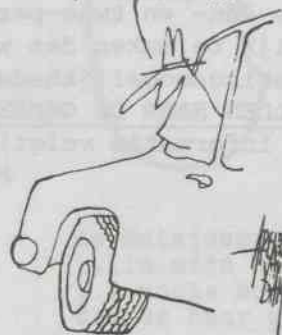
Zo zeer waren de irritaties en ontstemmingen opgekropt uit de machteloosheid tegenover de eigenaars/verhuurders en uit ergernis waarop moderne uitgangspunten voor innovaties in de gezondheidszorg als zelfhulp, de professionalisering en budget-bewaking tegenover hen gehanteerd werden. De eigenaars/verhuurders van het St. Gillisgasthuis Joost en Mimi Bremer werden door de redactie uitgenodigd tot een weerwoord. In een persoonlijk onderhoud met de redactie heeft Joost Bremer medegedeeld geen weerwoord te leveren.

De redactie heeft tevens Ton Hamelaers als lid van de "Belangenvereniging Huisvesting Alleenstaande en Tweepersoonshuishoudens" uitgenodigd om zijn kijk op de zaak in het licht van algemene huisvestingssituaties van jongeren weer te geven.

De redactie nodigt hierbij studenten en event. medewerkers, die soortgelijke ervaringen hebben met universitaire medewerkers die zich ook op de huisvestingsmarkt begeven hebben, uit om hun wederwaardigheden aan de redactie voor te leggen. Ook ervaringen met andere verhuurders zijn uiteraard welkom.

Wat is daar verkeerd aan?
antiek wordt toch ook
steeds meer waard....
ha, ha, ha, ha....

voorgeschiedenis

Dit artikel is zeer beslist niet bedoeld als een persoonlijke aanval op het echtpaar Bremer, maar als signalering van een mentaliteit die men aantreft bij meerdere Maastrichtse kamerverhuurders.

Het lijkt ons van groot belang dat studenten op de hoogte worden gebracht van een dergelijke mentaliteit, zodat zij hiermee rekening kunnen houden en beter gebruik kunnen maken van hun rechten.

Aangezien interne discussies binnen het betreffende huis, volgens de huurders nauwelijks resultaat hadden, hopen wij dat op deze manier de discussie nieuwe impulsen krijgt.

Het artikel is gebaseerd op informatie van huurders en ex-huurders van bovengenoemd huis, en op inlichtingen van gemeentelijke instanties.

Oorspronkelijk was het stuk ondertekend door drie huidige bewoners van het huis en één ex-bewoonster. Vervolgens werd het toegestuurd aan het echtpaar Bremer met het verzoek om een schriftelijke (tegen)reactie binnen één week. Gedurende deze week hebben de drie genoemde huurders om onduidelijke redenen hun handtekeningen teruggetrokken. De uiteindelijke ondertekening is van de betreffende ex-bewoonster en van iemand die de ontwikkelingen van zeer nabij heeft kunnen volgen.

Na herhaaldelijk kritisch overlezen en commentaar van derden, kregen wij de indruk dat het artikel een aantal persoonlijke kunklusies bevatte.

Wij hebben besloten deze uitspraken terug te nemen, niet omdat ze onwaar zouden zijn, maar zoals gezegd, ze zijn niet direkt te bewijzen. In dit herziene artikel hebben wij ons dus zoveel mogelijk beperkt tot de feiten, die natuurlijk niet veranderd zijn.

Martha Pagen
Klaus Hautermans.

Op 6 Maart komt de algemene politie-verordening in de gemeenteraad, welke het veel makkelijker maakt krakers uit panden te zetten.

Wij dachten dat dit een mooie gelegenheid was om de gemeenteraad, die veel belooft maar weinig doet voor de één- en twee-persoonshuishoudens (bv. studenten) duidelijk te maken dat wij méér, betere en goedkopere huisvestingsmogelijkheden willen hebben.

KOMT ALLEN NAAR DE GEMEENTERAADSVERGADERING OP 6 MAART
(nadere informatie volgt)

Paul Zwietering

illegale kamerverhuur

Ruim twee jaar geleden werd door Prof. Dr. Bremer, hoogleraar in de medische psychologie aan de Rijksuniversiteit Limburg en Dr. Bremer-Schulte, agoge verbonden aan hetzelfde instituut, het St. Gillisgasthuis in Wijck gekocht, en wel op naam van Dr. Bremer-Schulte.

Sindsdien worden in dit huis, dat in een slechte staat verkeert, illegaal kamers verhuurd, en wordt er op een ernstige manier misbruik gemaakt van de kamernood die in Maastricht heerst.

Volgens het echtpaar Bremer echter verhuren zij geen kamers, maar stellen zij welwillend mensen in de gelegenheid om in het huis te wonen. Een eigenaardige uitspraak, wanneer men kijkt naar het aantal bewoners van het huis en de huur die zij moeten betalen. Gedurende het eerste half jaar bestond het aantal bewoners uit zes personen, nl. een dochter van het echtpaar Bremer, twee studenten van de medische fakulteit, en drie bejaarde dames (in leeftijd variërend van 75 - 90 jaar) die, doordat zij aan de vorige eigenaar een bepaald bedrag betaald hadden, zolang zij wilden in het huis mochten blijven wonen. Het jaar daarop steeg het aantal bewoners tot elf. Gedurende het laatste half jaar bedroeg dit aantal aanvankelijk tien en op het moment wonen er negen mensen. De bewoners bestonden tot nu toe deels uit studenten en deels uit werkende jongeren, op de drie oude dames na.

De huur bedroeg tijdens het eerste 1½ jaar f 135,- excl. verwarmingskosten voor een kamer op de begane grond (+ 16 m²) en f 150,- excl. verwarmingskosten voor een kamer op de eerste verdieping (+ 20 m²). Nadat er na 1 jaar centrale verwarming aangelegd was, betaalden de bewoners in de wintermaanden per persoon per maand

gemiddeld f 40,- extra aan verwarmingskosten. Onder de belofte dat de kamers opgeknapt en de sanitaire voorzieningen uitgebreid zouden worden, steeg de huur een half jaar geleden tot f 225,- inclusief verwarmingskosten, het hele jaar door.

Een jaar lang werd de huurders verzocht, de huur niet per giro over te maken, maar deze in een schuiflade van een kastje te leggen. Tegenwoordig betalen zij ofwel kontant ofwel via de giro. Een gedeelte van de huurders heeft op het moment een schriftelijke huurovereenkomst.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat hier sprake is van kamerverhuur. Hiervoor heeft men een vergunning nodig. Dr. Bremer-Schulte heeft geen vergunning, volgens ambtenaren van de gemeente. Een huurprijs van f 225,- is bovendien veel te hoog voor deze kamers, gezien de slechte staat van het huis, de slechte sanitaire voorzieningen en de afwezigheid van goede brandveiligheidsvoorzieningen.

Voor een huurverhoging groter dan 7% bestaat een meldingsplicht en deze verhoging moet plaatsvinden in overeenstemming met de huurders. Aan de meldingsplicht is niet voldaan en de huurders waren het niet eens met de huurverhoging, vooral

de huisjesmelker: "wat zegt u?...brand ...in mijn huis? zeven mensen dood? ... mooie boel...waar moet ik dan maandag de huur gaan halen...?"

omdat deze al betaald moest worden vóórdat de beloften wat betreft het opknappen van de kamers en uitbreiding van de sanitaire voorzieningen nagekomen waren (deze beloften zijn overigens achteraf nauwelijks nagekomen).

Vertrouwen had men bovendien al lang niet meer in de beloften van het echtpaar Bremer, die de huurders al 1½ jaar op een dergelijke manier aan het lijntje hielden.

Toen de huurders protesteerden tegen de hoge huur, kregen zij als antwoord: "Jullie beseffen niet wat dit huis ons kost. Wij maken er geen winst op. Er moet zelfs dik geld bij."

Toch ontvangen zij op dit moment met deze kamerverhuur 12 x 5 x f 225,- = f 13.500,- per jaar.

De vaste lasten, en kosten van onderhoud moest de eigenaar van het pand sowieso betalen, omdat de drie oude dames voorlopig in het huis bleven wonen. Deze kosten worden dus verlicht door illegale kamerverhuur.

Niet alleen het vertrouwen in de beloften van het echtpaar Bremer is ernstig geschaad, de huurders hebben tot hun nadeel ook moeten merken, dat zij wat betreft hun principiële standpunten niet erg vast in hun schoenen staan.

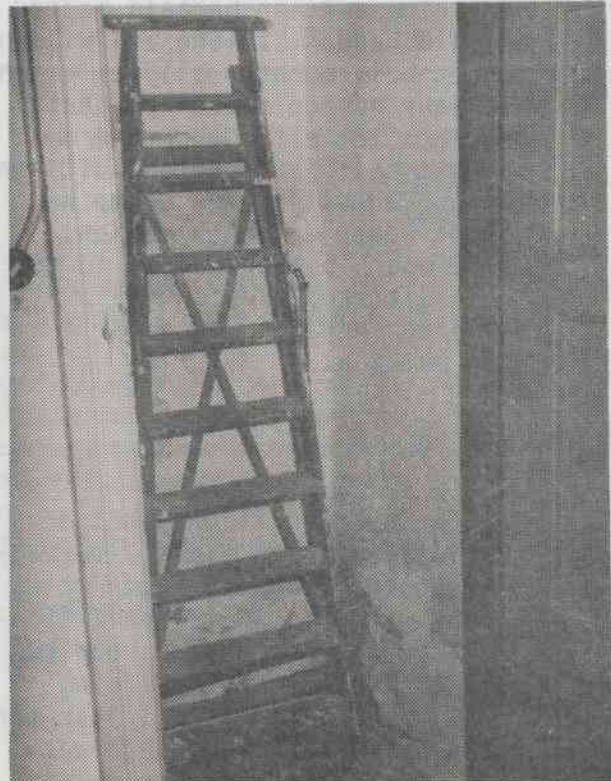
Zeiden zij najaar 1977 nog: "Wij willen van een student principieel niet meer dan f 150,- vragen voor een kamer", ter gelegenheid van de huurverhoging zomer 1978 veranderde dit plotseling in: "Jullie beseffen toch wel, dat de huur tot nu toe schandalig laag was!".

Toen de huurders zich op hun huurcontract beriepen, werd hen verteld: "Jullie huurcontract is niet meer geldig".

Toen een huurster weigerde de huurverhoging te betalen, werd zij vrijwel iedere dag, ongeveer een maand lang onder druk gezet om toch maar met het geld over de brug te komen. Anders moest zij maar een andere kamer zoeken, werd er gezegd. Tenslotte, wetend dat er bijna geen andere kamers te vinden waren, heeft zij noodgedwongen toegestemd in de huurverhoging.

Op een gegeven moment kwam het zelfs zover, dat de eigenaars anderhalf maal de maanduur ontvingen voor één en dezelfde kamer. Deze kamer werd nl. halverwege de maand al aan een nieuwe huurder verhuurd, terwijl de vorige bewoner de volledige huur voor deze maand nog betaald had. Volgens Dr. Bremer-Schulte was het geen "usance" om in zo'n geval de helft van de huur terug te betalen, ook al was zij tot tweemaal toe daarom verzocht.

Met de brandveiligheidsvoorzieningen in huis is het droevig gesteld. Gedurende de eerste 1½ jaar was er wat dat betreft zelfs niets gedaan; alhoewel de vloer van de eerste verdieping volledig uit hout bestaat, en ook de trap van die verdieping naar de begane grond geheel van hout is. Na die tijd werd boven een brandblusapparaat neergezet en maakte Prof. Dr. Bremer een "brandladder". Hij maakte namelijk een gat in de houten vloer van de zolder. Daaronder stond lange tijd een houten keukentrap, waar men van bovenaf op moest springen. Een paar maanden geleden is er een houten ladder in dit gat

"de brandtrap", die inmiddels vervangen is door een betere trap.

geplaatst. Om deze "brandladder" te bereiken moest men eerst een houten vloer van 20 meter lengte oversteken. Kennelijk wordt de gewetensrust van Prof. Dr. Bremer niet verstoord door het feit dat deze "brandladder" op de naar mening van de huurders gevaarlijkste plek in het hele huis geplaatst is.

Volgens de afdeling preventie van de brandweer moet er minimaal een veilige vluchtweg voor de bewoners aan de achterkant van het huis zijn en op iedere verdieping een brandblusapparaat.

De sanitaire voorzieningen staan er wettelijk gezien al niet beter voor. Er zijn drie w.c.'s in huis, twee beneden en één boven. Van de twee w.c.'s beneden wordt echter één alleen gebruikt door twee van de bejaarde dames, waarvan één incontinent is.

De wasgelegenheid is typisch een collectieve voorziening. Beneden, waar de oude dames wonen, bevindt zich in de gang één wasbak en één kraantje. Deze wasbak is echter al twee jaar verstopt en kan dus niet meer gebruikt worden. Toen Prof. Dr. Bremer herhaaldelijk zonder succes geprobeerd had deze bak met zoutzuur e.d. te ontstoppen,

bleven er enkele maanden lang H_2S -dampen in de gang hangen, zodat de bewoners (onder wie dus de oude dames) zich alleen met dicht geknepen neus op de gang konden wagen.

Twee van de dames kunnen de trap niet meer op, dus voor hen is het kraantje (zonder bak in de gang), samen met twee onlangs in de w.c.'s aangebrachte kraantjes, de enige "wasgelegenheid" en dit is bovendien alleen koud water. Boven bevindt zich een badkamer met één ligbad. Een wastafel is niet aanwezig, alleen een lavet in de hal, dat als wastafel en afwasbak tegelijk dienst doet.

Onlangs, na de huurverhoging, zijn de oude w.c.'s beneden vervangen door nieuwe, en, zoals gezegd, kwam er op elk van beide w.c.'s een kraantje.

Volgens een gemeenteambt. van de afdeling bouwzaken moet er, op grond van de wettelijke voorschriften op iedere kamer een wastafel met warm en koud water zijn, en op de begane grond een extra douche of bad voor de bejaarde dames. Om van de andere vele voorschriften nog maar niet te spreken.

Wat de kookgelegenheid betreft, boven staat naast het lavet een gasfornuis met vier pitten. Beneden hadden de bejaarde dames elk al een kookplaatje op hun kamer dat zij zelf van brandstof voorzien (het zijn nl. geen elektrische plaatjes). Kookvoorzieningen waren er verder beneden niet en zijn er ook nu nog niet.

Het hele huis verkeert trouwens in een slechte staat. Toen het gekocht werd, was het in 8 jaar niet schoongemaakt, het tochtte behoorlijk in de kamers en op één (verhuurde) kamer druppelde het water door het plafond naar binnen als het regende, want er zat een lek in het dak. Bovendien zaten er op meerdere kamers gaten in de muren. De eigenaars hebben in de afgelopen twee jaar haast niets aan dit alles gedaan. Alleen hebben ze kortgeleden de muren van 7 kamers met Rauhfaser laten behangen en

laten witten en werd er op één kamer vloerbedekking gelegd. Vloerbedekking die nu alweer loslaat en verf die afbladdert en bruin wordt, omdat de onderlagen bij het witten niet bewerkt zijn. Van echt opknappen is dus geen sprake en van de vele beloften (met name wat betreft sanitaire voorzieningen en brandveiligheidsvoorzieningen) is nauwelijks iets nagekomen.

Wanneer het echtpaar Bremer daarop gewezen werd door de huurders, antwoordden zij: "Jullie mogen blij zijn, dat jullie hier mogen wonen, want er zijn in Maastricht bijna geen kamers te krijgen. Wij hebben het bovendien vroeger nog veel slechter gehad".

Uit dit alles blijkt dat het echtpaar Bremer illegaal kamers verhuurde.

Aanvankelijk werden de huurders bovendien zoet gehouden met beloften over spoedige verbouwingen en toen zij hun vertrouwen hierin verloren hadden en protesteerden tegen de gang van zaken, werden zij volgens hun zeggen met behulp van toespelingen op de kamernood in Maastricht, omver gepraat.

Dat het echtpaar Bremer onbekend was met de wettelijke voorschriften betreffende kamerverhuur en met de rechten van de huurder, lijkt onwaarschijnlijk.

Wanneer men het gedrag van het echtpaar Bremer vergelijkt met hun uitspraken, blijkt dat zij zich aan de ene kant uitgeven voor weldoeners, en van de andere kant er niet voor terugdeinzen tegen een forse prijs kamers te verhuren zonder veilige randvoorzieningen en met tekortschietende sanitaire voorzieningen. Om nog maar niet te spreken van de bejaarde mensen, die sinds 2 jaar nog steeds praktisch zonder wasgelegenheden zitten.

Een dergelijke mentaliteit die men ook terugvindt bij andere kamerverhuurders in Maastricht, vinden wij in feite nog erger dan het overtreden van de wet en het misbruik maken van de kamernood in Maastricht.

Martha Pagen
Klaus Hautermans.

kommentaar

Het bovenstaande verhaal geeft treffend weer wat je als kamerbewoner in Maastricht allemaal kan overkomen; tenminste als je zo gelukkig bent een kamer gevonden te hebben. Iets dat niet voor iedereen in deze stad is weggelegd.

Eigenlijk zou je pisnijdig moeten worden op dat echtpaar Bremer. Helaas is mijn razernij over de praktijken die hier beschreven zijn, langzamerhand bekoeld. Vandaag de dag vormen ze immers geen uitzondering. In mijn vroegere werkkring, het Jongeren Adviescentrum (JAC),

kreeg je om de haverklap te maken met klachten van jongeren over het optreden van verhuurders.

Wat me in dit geval alleen nog kan opwinden, is het feit, dat het hier om personen gaat van onze universitaire gemeenschap en ook nog om diegenen waarvan gevoeglijk aangenomen mag worden dat ze redelijk in de slappe was zitten. Ik hoop dan ook dat bovenstaand artikel het echtpaar Bremer kan behoeden voor erger kwaad, haar zal aansporen het pad der slechterikken te verlaten en haar berouwvol

het hemelse rijk der goedertierendheid doet binnen treden.

Of het allemaal zal helpen, weet ik niet. Want dat hebben Bremer cs. gemeen met huisjesmelkers, ze zijn horende doof en ziende blind voor de wetenschap dat het verhuren van woonruimte geen gunst is en het aangaan van een huurovereenkomst ook van de zijde van de verhuurder verplichtingen schept.

Het 'geval' Bremer staat niet op zichzelf. Hoogstens is het een voorbeeld van wansmakelijke praktijken. In feite geeft het de onmacht weer van de huurder die voor zijn recht op woonruimte is aangewezen op huiseigenaars die dat recht niet willen erkennen.

Huisjesmelkers bestaan bij de gratie van de huisvestingsnood en zullen de dood pas sterven als er genoeg goede en betaalbare huisvesting voor iedereen is. Aangezien dat laatste in Maastricht de komende tijd niet verwacht hoeft te worden en zelfs eerder het tegendeel, zal hun ras nooit ophouden te bestaan. Een schrale troost voor de huurders van het St. Gillisgasthuis is dat de huurprijzen

wat achter lopen bij de stedelijke ontwikkelingen (De gemiddelde huur van een aangeboden kamer is de laatste tijd opgelopen tot ca. f 300,-!)

Een oplossing van deze problemen kan alleen gevonden worden door een voortvarend optreden van de gemeentelijke overheid. In samenwerking met bouwverenigingen moet zij zorgen voor de bouw van wooneenheden voor jongeren en niet op een beperkte schaal -zoals nu gebeurt - maar grootscheeps. Dat is de enig juiste medicijn voor een als maatschappelijk onrecht gediagnosticeerde ziekte, die psychisch leed veroorzaakt en de geestelijke volksgezondheid ondermijnt.

In 1975 heeft de gemeenteraad de zgn. 'logementsverordening' aangenomen om met deze verordening in de hand verhuurders, die meer dan 4 personen 'op kamers' hebben, te verplichten hun huizen brandveilig te maken en adequate voorzieningen te treffen. Jammer is dat dit optreden in de praktijk geen zier helpt.

In het spel van vraag en aanbod trekt de huurbaas toch altijd aan het langste eind. Als het hem te heet onder de voeten wordt, zet hij op grond van diezelfde verordening de huurders op straat. De gemeente die de kat de bel heeft aangeboden, blijkt dan feitelijk de kat het spek voorgehouden te hebben.

Op haar beurt geeft de gemeente niet thuis als de gedupeerde huurder voor woonruimte bij het huisvestingsburo aanklopt. Ze wast de handen verder in onschuld en de huurder kan weer op zoek naar een andere huurbaas, al of niet bonafide.

Kortom het aan de schandpaal nagen van huurbazen die er een potje van maken, lijkt weinig heil te verschaffen als niet tegelijkertijd op grote schaal voor jongeren in Maastricht gebouwd gaat worden door gemeente c.q. bouwverenigingen.

Als immers de nood niet structureel aangepakt wordt, blijven 'Bremerianen' bestaan. Op hun gevoel voor sociale rechtvaardigheid en menslievendheid spekuleren haalt niet veel uit als de harde guldens moeten rollen.

Of vindt u van niet, mijnheer en mevrouw Bremer?

Maastrichtse studenten
SCHREEUWEN
om KAMERS

WEL!
 asjeblief
 888888 (van 9 tot 1/6)
 dankuwel

Dat dergelijke huurbazen desondanks de duimschroeven aangedraaid moet worden, beginnen steeds meer kamerbewoners te beseffen.

Recentelijk richtten enkele kamerbewoners (in het kader van zelfhulp) een 'komité Anti-huisjesmelkers' op. De "belangenvereniging huisvesting alleenstaanden en tweepersoonshuishoudens", die sinds enkele jaren in de stad ijvert voor betere en voldoende huisvesting, is in november van verleden jaar zelfs gestart met een klachtenpost voor kamerbewoners. Allemaal initiatieven die aangeven dat de huurders in de stad het zat zijn nog langer als melkkoe voor malafide dames en heren te fungeren.

Kamerbewoners verenigt u !

P.S. Mijnheer en mevrouw Bremer,

Ekonomisch gezien zou het beter zijn een architect in de hand te nemen, een verbouwingsplan te laten opstellen, met een aannemer te gaan praten, de zaak te laten

verbouwen en keurige -naar wettelijke maatstaven gemeten - wooneenheden te maken. U heeft dan tevreden klanten en geen akelige stukjes in de krant, die uw goede naam alleen maar in diskrediet brengen. U heeft geen gezijk meer aan uw kop, hoeft niet in de wasbak te hangen als die stuk is, en u wordt niet meer als huisjesmelker betiteld.

Knap die tent toch netjes op. Om het geld hoeft u het niet te laten.

Als straks alles er keurig netjes uitziet, wie weerhoudt u er dan van een dubbele huurprijs te vragen...?

Ton Hameleers,
lid "Belangenvereniging
Huisvesting Alleenstaande
en Tweepersoonshuishoudens".

NOODWEER DREIGDE.

Heb dank College van Bestuur
dat u ons reeds om 15 uur
waarschuwde voor het gevaar
van sneeuw en ijzel op straat.
Wij vragen u eerbiedig door te gaan
zodat wij het boze samen voortaan
kunnen weren, opdat onze geesten,
niet gepijnigd, fit zijn voor 't feesten.
Diep ontroerd is het personeel,
nee, geen woord is hier teveel.
Wij zullen dit gebaar niet licht vergeten
en zullen van nu af werken tot we zweten.

Uw dankbare L.L.

Kritiek op kritiek op kritiek

Een discussie-die-geen-diskussie-meer-is. Zo zou men langzamerhand de polemieken kunnen karakteriseren, die in dit blad is ontstaan nadat ik in het nummer van november 1978 een aantal zaken aan de orde stelde rond de medische fakulteit en rond de uitbouw van de RL.

Wie mijn oorspronkelijke stuk, en alle daaropvolgende reakties, naschriften en kritieken doorleest, kan zich moeilijk aan de indruk onttrekken, dat het stadium van gehakketak, vliegenvangerij en in-kringetjes-ronddraaien thans volledig is bereikt.

Dat is de belangrijkste reden om er wat mij betreft een streep onder te zetten.

Een paar opmerkingen nog tot slot.

uitbouw

Mijn oorspronkelijke stuk was ingegeven door de oprechte zorg, dat de uitbouw van de RL vooral door interne psychologische belemmeringen zou worden tegengewerkt. Zeker, de voornaamste barrière daarvoor ligt (lag?) in Den Haag, maar dat is nog geen reden om - naar goed Limburgs gebruik - de fouten uitsluitend elders te zoeken, en de ogen te sluiten voor wat men zelf aan aktie diende te ondernemen.

Gelukkig is er sinds november veel ten goede veranderd. Een massale handtekeningen-aktie liet minister Pais op niet mis te verstane wijze

weten, dat de RL dient uit te groeien tot een volwaardige universiteit, en een forse en konstante druk op de kamerfrakties resulteerde in een aantal ondubbelzinnige moties, die "kamerbreed" werden aangenomen. Ter geruststelling van Tans zij daaraan toegevoegd, dat ik mij niet onbetuigd heb gelaten in de kontakten met politieke geestverwanten in het Haagse, om tot uitspraken te komen, die voor onze instelling het gunstigst zouden zijn. Het *waarom* van uitbouw staat dus niet ter discussie, wèl het *hoe*. In mijn oorspronkelijke stuk heb ik niet gesteld, dat het onderwijssysteem van de medische fakulteit nu maar binnen de kortste keren aan de kant zou moeten worden gezet. Ik heb alleen gepleit voor het toelaten van andere opvattingen dan die welke ten grondslag liggen aan het "probleemgeoriënteerd" onderwijs. Anders gezegd: ik pleitte, en pleit nog, voor het in ere houden van zulke kwaliteiten als scepsis, nuchterheid en bescheidenheid - kwaliteiten die onmisbaar zijn, wil onze instelling werkelijk een instelling van *wetenschappelijk* onderwijs zijn en blijven.

Tans

Er is nog een laatste reden, waarom ik speciaal een voortzetting van de "diskussie" met Tans als zinloos beschouw.

Toen enkele jaren geleden binnen onze instelling een discussie ontstond over de vraag, of "....." teruggekomen moest worden op de eerder genomen principe-beslissing

dat nieuwbouw van de RL op het terrein-Randwijck zou plaatsvinden", kon duidelijk wordenesignaleerd, hoezeer Tans niet uit was op een werkelijke discussie, maar op het onschadelijk maken van opvattingen die niet de zijne waren. Zo ontving de Universiteitsraad schriftelijk het o zo tactvolle dreigement, dat eventuele uitspraken tegen Randwijck subiet ter vernietiging bij de Kroon zouden worden voorgedragen. Dat de Universiteitsraad uiteindelijk op een volwassen manier vóór Randwijck koos, kwam niet dankzij het optreden van Tans, maar ondanks diens optreden. Wie Tans' recente stukjes leest, kan zien, hoezeer hij in dat opzicht de oude is gebleven.

Eén voorbeeld.

In het laatste gedeelte in zijn stuk in het februari-nummer stelt Tans de vraag: *"moet de beslissing om in Maastricht een universiteit te stichten, niet alsnog worden onderworpen aan de goedkeuring van de huidige bestuursorganen van de instelling?"* Nu is zo'n vraag tē belachelijk om verder serieus te worden genomen, en het laat bovendien zien, dat Tans kennelijk niet kan òf wil lezen-wat-er-staat, nl. het oprechte aandringen mijnerzijds, om de RL te doen uitgroeien tot een instelling, die niet alleen naar *nààm*, maar ook naar *inhoud* werkelijk een universiteit is. Maar bovenal maakt het iets duidelijk over de geestelijke habitus van de bovenmeester, die meent een ondeugende leerling de oren te moeten wassen.

Als het niet goedschiks gaat, dan maar kwaadschiks - en vandaar ook, dat Tans eerst twee stukken naar de redactie stuurt, die op hun verzoek tot één stuk worden omgewerkt, en het daarna onder het pseudoniem "McWhite" nog eens dunnetjes overdoet.

Al met al wordt duidelijk, wat Tans eigenlijk bedoelt met "een discussie op niveau". Vandaar dan ook, dat ik verder bedank voor de eer om nog verder een discussie te voeren, die geen discussie meer is. De rol van be-teuterde leerling ligt mij allerminst, en verder: de tijd van ja-en-amen is ècht definitief voorbij.

tenslotte

Ongetwijfeld zal het bovenstaande wel weer een of twee reacties van onze bovenmeester oproepen, terwijl diens alter ego McWhite er nog een schepje bovenop doet. Het zij zo.

Maar er zijn binnen onze instelling ongetwijfeld mensen te vinden, die op een volwassen, al dan niet polemische manier een bijdrage willen leveren aan de opinievorming over de voor ons allen zo wezenlijke zaak van de uitbouw van onze instelling. Wanneer mijn stukjes daarbij als katalysator blijken te hebben gewerkt, dan hebben ze wat mij betreft aan hun doel beantwoord.

Aart Resoort

HOGER ONDERWIJS

Het SWOL-project (1).

Onderzoek naar samenwerkingsperspektieven binnen het hoger onderwijs (W.O. en H.B.O.) in de provincie limburg.

Al jarenlang 'rommelt' het in het tertiaire onderwijs. Ongetwijfeld weet ieder dat deze sektor zowel het Hoger Beroeps Onderwijs als het Wetenschappelijk Onderwijs omvat. Voorbeelden van H.B.O.-opleidingen zijn: H.T.S., Laboratoriumschool, Sociale Academie, Pedagogische Academie, Fysiotherapie enz. Ons eigen Rulke valt onder het W.O.

Velen zijn het erover eens dat de huidige strikte scheiding tussen H.B.O. en W.O. er de oorzaak van is dat het tertiaire onderwijs niet voldoet aan de kwalitatieve en kwantitatieve vraag van studentenzijde. De verwachting is dat in de toekomst de ontwikkeling alleen maar zal leiden tot een ongunstiger beeld. Dan zal in nog ruimere mate dan thans het geval is een -onevenredig- beslag worden gelegd op financiële en persoonlijke middelen -althans uitgaande van een vrije toegankelijkheid van H.B.O. en W.O. voor gekwalificeerde studenten.

Veringa, De Brauw, Van Veen en Van Kemenade hebben zich achtereenvolgens op het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen over het probleem gebogen. Veringa deed dat zelfs al vóór 1967.

Uit de moeite die Onderwijsminister Pais zich nu getroost om tot een nieuwe structuur te komen, kunnen we konkluderen dat de inspanningen van zijn voorgangers ten spijt er nog steeds weinig plannen gekoncretiseerd zijn.

Even heeft het erop geleden dat Pais' voorganger Van Kemenade een nieuwe wetgeving zou realiseren.

In de serie 'Hoger Onderwijs' zal ingegaan worden op ontwikkelingen in deze sektor op lokaal, regionaal en (inter-)nationaal niveau.

Loet Polak, medewerker bij de Kapaciteitsgroep Onderwijsontwikkeling en -research is belast met de uitvoering van het zgn. SWOL-project. Loet zal in een 2-tal artikelen het project nader belichten. Het onderstaande artikel gaat hij in op achtergrond en ontstaan. Een volgend artikel zal gewijd zijn aan inhoud en uitvoering van het project.

In december 1975 diende het trio Van Kemenade, zijn staatssecretaris Klein en landbouwminister Van der Stee de nota 'Hoger Onderwijs in de Toekomst' in bij de Tweede Kamer. In de HOT-nota werd één geïntegreerd stelsel voor Hoger Onderwijs geschetst evenals een gefaseerd ontwikkelingsmodel. Met het begrip Hoger Onderwijs wordt in de HOT-nota bedoeld een stelsel dat zowel H.B.O. als W.O. omvat.

De nota is vrijwel gelijktijdig verschenen met de 'Contourennota' en is bedoeld geweest als discussiestuk. Later zou de behandeling van de nota uitgangspunt moeten vormen voor een nieuwe wetgeving voor het Hoger Onderwijs. Van Kemenade's ideeën zijn echter niet tot wet geworden. De latere kabinetsformatie bleek een breuklijn te vormen. Niet langer zou Van Kemenade Onderwijs en Wetenschappen bezetten.

Onderwijsminister Pais bleek niet van zins Van Kemenade's ideeën over te nemen. In mei 1978 diende Pais zijn eigen nota 'Hoger Onderwijs voor Velen' in bij de Tweede Kamer.

In de periode dat het erop leek dat de HOT-nota uitgangspunt voor wetgeving zou worden, hebben instellingen voor Hoger Onderwijs getracht hun beleid af te stemmen op te verwachten ontwikkelingen. Met name in het H.B.O. is dat de tendens geweest.

Welke punten maakten dat instellingen actief werden?

We weten inmiddels dat de HOT-nota als einddoel noemde: één stelsel voor Hoger Onderwijs. Wat we ook al weten is dat de nota een gefaseerd ontwikkelingsmodel schetste. In dat model waren de volgende punten van belang:

- a. H.B.O. en W.O. zouden pas na een aantal jaren één stelsel vormen en eerst zouden beiden een gescheiden ontwikkeling doormaken bedoeld om beter bij elkaar te passen.
- b. De ontwikkeling van het W.O. zou moeten leiden tot 'herstructurering' (studieduur-verkorting enz.).
- c. De ontwikkeling van het H.B.O. zou moeten leiden tot schaalvergroting door clustering van opleidingen, uiteindelijk resulterend in 'Hogescholen' nieuwe stijl.

M.n. punt c deed vele H.B.O.-instellingen reageren. Op vele plaatsen in het land werd het initiatief genomen tot het organiseren van samenwerkingsverbanden. Zelfs is men soms ter verkrijging van rechtspersoonlijkheid overgegaan tot het oprichten van stichtingen.

Limburg heeft in deze ontwikkelingen niet achtergelopen. Met het doel te komen tot samenwerking is er overleg gestart in de regio's Venlo, Heerlen-Sittard en Maastricht. Niet alle 41 instellingen voor Hoger Onderwijs waren echter bij deze overleggroepen betrokken en ook bestond het gevaar dat op langere termijn de verschillende samenwerkende instellingen concurrerend zouden

blijken, bijv. als het erom zou gaan goedkeuring te krijgen over te gaan naar de 'Hogeschool'-vorm.

Het leek alleszins in het belang van (het Hoger Onderwijs in) Limburg dat er een evenwichtig en weloverwogen beleid gevoerd zou gaan worden, waarin alle betrokkenen zich zouden kunnen vinden.

Gelukkig bleek Limburg in het bezit van de Stichting Wetenschappelijk Onderwijs Limburg (SWOL). Zoals ieder bekend zal zijn heeft de SWOL ook aan de wieg gestaan van de Rijkuniversiteit Limburg. Niet lang geleden heeft ze haar werkerterrein uitgebreid; ze beperkt zich niet langer tot het W.O., maar streeft nu de bevordering na van 'het Hoger Onderwijs (H.B.O. en W.O.) in Limburg'.

De SWOL heeft zich beraden over de vraag wat zij zou kunnen bijdragen aan het tot stand komen van een beleid voor het Hoger Onderwijs in Limburg. Uiteindelijk is in samenwerking met alle instellingen voor Hoger Onderwijs besloten een onderzoek te laten uitvoeren dat antwoorden zou moeten geven op de volgende vragen:

1. Wat is er in Limburg aanwezig op het terrein van het Hoger (Beroeps) Onderwijs, zowel organisatorisch als onderwijsinhoudelijk?
2. Voldoet dit aan de thans bestaande behoeften?
3. Welke konsekventies voor het bestuurlijk beleid vloeien uit de antwoorden op deze vragenstellingen voort?

Per 1 september 1978 is een begin gemaakt met het SWOL-project. In een vervolgartikel zal verder ingegaan worden op inhoud en uitvoering van het project.

Loet Polak.

Repliek aan Jan Drukker

Het artikel van J. Drukker uit Maffius van februari geeft mij meer dan voldoende aanleiding via ditzelfde medium een aantal kritische kanttekeningen bij de denkbeelden van de hooggeleerde te plaatsen.

Allereerst zijn bekentenis in de eerste alinea: "juist hetgeen ik van de vorm van het Maastrichtse onderwijs ben gaan begrijpen tijdens mijn werk in het geneeskundig onderwijs elders, mij ertoe heeft gebracht positief te staan tegenover het verzoek van de faculteit beschikbaar te zijn voor een voordracht voor een benoeming door de Kroon aan deze Universiteit". Deze proces-verbaal taal betekent dus: "ik wilde graag naar Maastricht komen, want de uitgangspunten van dit onderwijssysteem trokken mij zeer aan".

Na de presentatie van Drukker's inbreng in blok 2.4. (originele versie), na lezing ook van het stuk in Maffius van februari moet ik konkluderen:

Ofwel Drukker had er destijds al niets van begrepen en begrijpt het nu nog niet -hetgeen hem overigens niet kwalijk te nemen is omdat hij nog niet al te lang hier is - ofwel Drukker heeft het vage gevoel, dat alle onderwijsplanners hebben gehad over de Maastrichtse onderwijsprincipes, al te snel weggedrukt door met Frans Verstappen in de loopgraaf te duiken om vervolgens de uitgangspunten van ons onderwijssysteem -waarvan hij n.b. eerder zegt dat hij erachter staat - zonder verdere argumentatie omver te kegelen.

Drukker beweert dat "het de onderwijsinhoud is naar maatstaven van omvang en diepgang waarover ik mij zorgen maak".

Nu even een analoog:

Een 54-jarige huisvrouw komt bij de huisarts met de klacht: "Dokter, ik maak me zorgen over mijn situatie, naar maatstaven van lichaam en geest". Wat zou de verbouwereerde arts vragen?

Hoogstwaarschijnlijk: "Maar mevrouw, wat bedoelt u daar nu precies mee?"

Zo heb ik ook de neiging om aan Drukker te vragen: Wilt u uw probleem nu eens verduidelijken, zonder gebruik van allerlei ingewikkelde vergelijkingen waarin tulpenbollen, gave windeieren en tijdbommen de hoofdrol lijken te spelen en waarin bovendien op geen enkele plaats de geuite beschuldigingen worden gekonkretiseerd?

Wat bijv. te denken van het volgende citaat: "Wanneer Wouter van Deenen, ook al bezorgd (groetend) de kwalificatie "slecht" (het gaat hier over blokboek 2.4.) uitspreekt, had ik daar dan ook meer doorslaggevende argumentatie willen zien dan dat de vorm "volledig in strijd is met de fundamente van het ons hier beloofde onderwijssysteem".

Nu breekt mij de klomp!

Ten eerste verzoek ik hierbij de heer Drukker om eens bij Cees van Boven te gaan informeren waarom deze zich gedwongen zag om in z'n vrije weekend het aanvankelijke konsept-blokboek te gaan veranderen. Dit kwam, heer Drukker, niet omdat Cees van Boven niets anders te doen had, maar omdat zelfs het Fac. Bestuur erkende dat een aantal elementen uit dat boek, met name de Uwe, de toets aan de onderwijsprincipes niet kon doorstaan.

Er is nog een tweede punt, dat de gammelheid van uw betoog aantoonst. U spreekt van een "meer doorslaggevende argumentatie die gewenst zou zijn".

Ik konkludeer: de onderwijsfilosofie vindt u enerzijds te licht als toetssteen voor blokboeken, doch de onderwijsprincipes zijn anderzijds voor u wel reden genoeg geweest naar Maastricht te komen, blijkens de eerste alinea van uw artikel.

Kortom: U bedient zich nu eens wel dan weer eens niet van de basisprincipes, al naar gelang het u uitkomt. Den Uyl zou zeggen: van tweeën één: of u bent vóór, dan toetst ook u de blokboeken aan de

basisfilosofie, of u bent tegen; in dat geval had u hier eigenlijk niet benoemd mogen worden.

Het volgende fragment: "de doelstellingen 77 - 78 (van blokboek 2.4.) zijn op sommige plaatsen aanwijsbaar lerrig".

Dit prikkelt mijn nieuwsgierigheid, doch konkretiseren, ho maar; om van het "waarom" maar niet te spreken.

Het gaat nu over het "in elkaar draaien van een blokboek" door de groep 2e jaars studenten. Hierbij worden een aantal activiteiten opgenomen die volgens Drukker in het kader van de doelstellingen slaan als "een gammele tang op een varken".....Geen konkretisering, geen motivaties...

De poging van de tweedejaars studenten om een aanwijsbaar mankerend konsept-blokboek te veranderen in een voor de onderwijsgroepen beter hanteerbaar geheel, wordt afgedaan met de mededeling dat dit "natuurlijk geen activiteit is die op een universiteit thuishoort".

Toegegeven, het alternatieve blokboek vertoonde veel sporen van de strijd en is ook zeker voor verbetering vatbaar, doch het werd in een zeer kort tijdsbestek uit de grond gestampt en is te beschouwen als een manifestatie van studenten om de verantwoordelijkheid die zij zèlf voelen voor het zo goed mogelijk functioneren van het onderwijssysteem tot uitdrukking te brengen. Studenten, die hun eigen onderwijs gaan maken, betekent voor mij iets zeer positiefs in het kader van de zelfwerkzaamheidsgedachte.

Uit uw negatieve formulering vrees ik te moeten afleiden dat u meer voelt voor het zgn. trechtermodel, waarbij de student systematisch met kennis moet worden volgegoten en verder niet moeilijk moet doen, maar moet slikken en consumeren.

Ik ben toch bang, dat deze werkwijze meer effekt sorteert bij het conserveren van dode materialen, een activiteit die u niet onbekend zal voorkomen, dan dat ze erg bevorderlijk is ten aanzien van het bevorderen van het probleemoplossend vermogen van studenten.

Dan uw opmerking over de inleiding van 20 pagina's, handelend over een onderwijskundig onderwerp. Het directe verband met het blokthema ontgaat u volledig. Mij ook, moet ik zeggen, maar deze koppeling is hier ook geheel niet de bedoeling. Als u de poging van studenten om een alternatief blokboek te maken beschouwt als een manifestatie van ongenoegen met het oorspronkelijke produkt, zal het u duidelijk zijn dat deze inleiding niet als leerstof voor studenten doch als een les voor -onder andere- u is bedoeld.

Dat u dit in het geheel niet begrepen heeft, blijkt verder uit het feit dat u deze les bekritiseert met opmerkingen over fout gespelde medische termen, hetgeen hier geheel niet ter zake doet.

Ik wil liever niet ingaan op de rest van uw artikel, waarin u bijv. de volgend jaar in Maastricht afstuderende basisartsen vergelijkt met tijdbommen die over de maatschappij worden uitgestrooid en die zeker zullen "afgaan" (letterlijk of figuurlijk bedoeld, mijnheer Drukker?), doch ik zou u willen uitnodigen uw strijdmakker Frans Verstappen alleen in de loopgraaf achter te laten en u beter en positiever te oriënteren over de uitgangspunten van ons onderwijssysteem. Indien u hiertoe bereid bent wil ik -maar met mij zeker vele anderen- best eens een dagje uittrekken om u hierover eens goed door te zagen.

Ton Schmidt.

Antwoord aan Jan Drukker

Na lezing van uw tekst onder de titel "Beweging genoeg, maar werkt het ook?" in het februari-nummer van Maffius, wist ik niet goed wat ik ermee moest. Herlezing maakte me duidelijk, dat u over diverse zaken tegelijk spreekt, zonder deze duidelijk te onderscheiden -daarmee maakt u het de lezer moeilijk.

Het onderwijs (vorm en inhoud) noemt u in een adem met de inhoud van de blokboeken van blok 2.4.; u zegt dan weer in het algemeen (op grond van vergelijkingen van studenten hier en elders) niet bezorgd te zijn over de onderwijsvorm, doch zeer bezorgd te zijn over de onderwijsinhoud en het onderwijsprodukt. Daarom waarschijnlijk was het zo moeilijk te ontdekken, waarover u nu precies wilde spreken.

Bij nadere analyse kon ik vaststellen, dat u over twee zaken het een en ander zegt:

1. de kwestie van blok 2.4.,
2. uw waardering van het onderwijsprodukt (in het algemeen).

Op beide thema's wil ik ingaan, waarbij ik het aksent leg op het tweede.

UW BETOOG N.A.V. DE BEIDE BLOK-BOEKEN 2.4.

De reactie van Wouter van Deenen op het originele blokboek 2.4. schuift u ter zijde met de opmerking, dat u doorslaggevende argumenten mist en dat de verwijzing naar de fundamente van het onderwijssysteem "riekt naar dogmatisme...."

Wie schetst mijn verbazing toen ik dit las, daar u in dezelfde kontekst kenbaar maakt dat u het onderwijssysteem van Maastricht zo aantrekkelijk vond, dat u zich op grond daarvan voor benoeming tot hoogleraar beschikbaar stelde? Is dat soms uw "morbide gevoel voor humor" (zoals u het zelf in het begin van uw artikel noemt)?

Daarna geeft u uw reactie op het alternatieve blokboek. U verwijt de makers dat zij het blokboek "snel in elkaar gedraaid" hebben; u verwijt hen ook "lorrigheid" m.b.t. het opnemen van de doelstellingen 1977-1978; u vindt de activiteiten in het kader van de doelstellingen "slaan als een gamele tang op een varken"; verder uit u nog verwijten als "misleiding van goedwillende studenten"; u ontdekt zowaar ook nog enkele spelfouten; u besluit uw betoog met een morfologische analogie over tulpen- en windhandel, over vuile eieren, scharreleieren, windeieren enz.

U had ook nog kunnen zeggen, dat het alternatieve blokboek slecht was geniet, de perforatie niet nauwkeurig was en de laatste pagina's ezelsoren hadden....

Verwijten en opmerkingen die nauwelijks terzake zijn en een discussie over de kern van de zaak in de weg staan...helaas!

En vooral...ik mis uw doorslaggevende argumenten!

Een wetenschapper van naam en faam heeft ooit gezegd: Het gemis van doorslaggevende argumenten en de verwijzing naar een principe "riekt naar dogmatisme, in het wetenschappelijk bedrijf nog gevaarlijker dan al die andere "-ismen" die in het verlengde daarvan liggen (geciteerd naar: J. Drukker "Beweging genoeg, maar het werkt ook" in Maffius, 5e jaargang 1979, nr. 2, pag. 23).

Wat ik met name mis zijn de argumenten, die ter discussie waren in de tijd dat studenten neigden over te gaan tot het vervaardigen van een alternatief blokboek. Over hetgeen toen ter sprake is gebracht zegt u opvallend niets.

In deze kontekst wil ik uitdrukkelijk mijn waardering uitspreken voor het feit, dat de studenten zich de moeite en het werk hebben getroost om hun alternatieve blok-

boek te vervaardigen (al zal dit blokboek niet perfekt zijn; de studenten zullen dit ook niet pretenderen). Hun initiatief getuigt namelijk van ernst - in menige andere situatie blijft het vaak bij het uiten van kritiek of bij het eisen van een wijziging, zonder de eigen konstruktieve inzet (ook aan andere fakulteiten...)

UW WAARDERING VAN DE INHOUD VAN HET ONDERWIJS EN HET ONDERWIJS-PRODUKT.

Uw uitspraak, welke ik onderstaand citeer, laat weinig aan duidelijkheid te wensen over; bovendien stelt u de beeldspraak op in bikkelharde termen:

"Er moet nog wel wat water door de Maas stromen, voordat de artsen-leden van de artexamencommis-sie evenveel zekerheid (of even weinig onzekerheid) hebben als hun collegae elders, dat zij met het plaatsen van hun handtekening op een bul geen tijdbom in de maatschappij plaatsen. Het plaatsen van tijdbommen waarvan onzeker is wannéer, maar zeker is dát ze afgaan, lijkt mij strijdig met de ethiek".

Voor de lezer is het duidelijk wat u zegt. Ik vraag me in alle ernst af, of de inhoud en de reikwijdte voor de schrijver even duidelijk is als voor de lezer - ware dit het geval, dan had hij een en ander wellicht helemaal niet gezegd.

Enkele opmerkingen bij uw uitspraak (met de nodige doorslaggevende argumenten, welke u terecht nodig acht):

- Als u spreekt over "het onderwijsprodukt", doelt u voornamelijk ook op studenten. Omdat doorslaggevende en gefundeerde argumenten ontbreken, moet ik konkluderen, dat u op vrij onbarmhartige wijze op de man speelt.

- Waarop steunt uw uitspraak dan wel? U onderbouwt uw uitspraak slechts met uw subjektieve vergelijking van "de kennis van ouderejaars studenten.... met studenten aan een zogeheten traditionele fakulteit". De onderbouwing van een zo zware uitspraak met een zo zwak argument is onverantwoord en dát is strijdig met de ethiek!

- Hoe zinvol acht u de vergelijking van (studenten van) onze fakulteit met andere fakulteiten? Indien deze vergelijking al mogelijk is, vraag ik af hoe relevant de uitslag ervan is. Ik geef er de voorkeur aan de kwaliteit van ons onderwijsprodukt te toetsen aan de vraag van de samenleving, van de gezondheidszorg, van de geneeskunst en van de geneeskunde. Als daar de aandacht op wordt gericht en dit resulteert in optimalisering van het onderwijsprodukt zal de (en ook uw) vergelijking mij -excusez le mot- een dooie zorg zijn. (overigens: worden andere fakulteiten ook zo geplaagd met vragen naar onderlinge kwaliteitsvergelijking?).

- Is het uw bedoeling met de erg zware uitspraak en de beeldspraak van de "tijdbom" alleen uw bezorgdheid te onderstrepen? (deze bedoeling kan ik in uw tekst niet terugvinden en kan slechts door de goedwillende lezer worden vermoed).

Bezorgdheid kan ik begrijpen. Indien u bezorgd blijft en indien u hoogleraar blijft en de onderwijsvorm blijft onderschrijven, dan kan het niet anders dan dat u naar vermogen zult bijdragen aan de kwaliteit van het onderwijs. Na goede voorlichting omtrent de fundamenteen en omtrent het functioneren van het onderwijssysteem zullen de wegen, waarlangs dit optimaal mogelijk is, u spoedig bekend zijn: bijdragen in en aan planningsgroepen; door tutor te

te zijn (welke functie het prettige neveneffekt heeft, dat je erg veel leert van de onderwijsvorm en -inhoud, dat je inzicht verwerft in en feeling krijgt voor optimalisering van eigen bijdragen enz. enz.); door interdisciplinaire samenwerking (wat immers de beperktheid van monodisciplinairiteit doorbreekt); door samenwerking met onderwijsprojecten (voor morfologie en anatomie denk ik aan het projekt Skills-lab....); door nieuwe initiatieven binnen de probleemgeoriënteerde (sorry Jan - ik bedoel Jan Beliën - probleemgestuurde") vorm van het onderwijs enz. enz.

Mocht u te weinig geïnformeerd zijn, dan zullen velen met mij in de fakulteit bereid zijn uw inhoudelijke kennis op te vijzelen (of moet de fakulteit hier de hand in eigen boezem steken...?).

- Is het u bekend, dat van vele zijden zowel met belangstelling als met argusogen naar Maastricht gekeken wordt? Dan zult u het met me eens zijn, dat men zich zal verbazen, omdat uw uitspraak over tijdbommen in schrill contrast staat met de intentie van de medewerkers, van wie verwacht mag worden dat zij het onderwijssysteem en het onderwijsprodukt een faire kans gunnen. Immers: als iemand mij op indringende wijze vies maakt van kroketten, dan moet de eerstvolgende kroket van goede huize komen om nog te kunnen smaken.
- In uw beeldspraak spreekt u impliciet over de verantwoordelijkheid van de "artsen-leden van de arts-examencommissie" die met het plaatsen van hun handtekening op een bul een tijdbom in de maatschappij plaatsen. Bent u zich bewust van het feit, dat u daarmee een fout

maakt tegen de gezonde logika? Bij het uitvoeren van een vonnis kan men toch moeilijk alleen de beul ter verantwoording roepen; zij die de veroordeling uitspreken zijn het, die verantwoordelijk zijn voor het vonnis. Daarom zijn het de makers van het onderwijs, die voor de kwaliteit van het geboden onderwijs verantwoordelijk zijn - met de studenten zijn zij samen verantwoordelijk voor het onderwijsprodukt. Wie zijn de makers? Dat zijn de medewerkers, dus o.m. u en ik! Blijft u bij uw diskwalifikatie, dan stelt u uw eigen hooglerarschap ernstig ter discussie (ook dat klinkt hard, het doorslaggevende argument ligt vervat in uw eigen tekst).

Ik wil u en hen, die -zoals u zegt- uw probleem delen (zowel binnen als buiten het lokale kader) zeggen, dat ik weinig zin heb te spekuleren vanuit negatieve vooronderstellingen. De eerste trein werd ook met weinig vriendelijkheid bejegend. Nu wordt er veel van het openbaar vervoer verhoopt, zeker met betrekking tot de toekomst en ook in vergelijking met het nog vigerende traditionele vervoerspatroon met partikuliere auto's.

Zou u bij het beeld van de tijdbom willen blijven, dan moet u weten, dat alleen al de angst voor een tijdbom (ook al zou deze nooit worden geplaatst) zeer desastreuze gevolgen heeft; voor deze gevolgen zijn de vooronderstellende spekulanten verantwoordelijk. Mocht u blijven menen dat er in Maastricht een tijdbom wordt vervaardigd, en mocht u hier hoogleraar willen blijven, dan nodig ik u uit het ontstekingsmechanisme te verwijderen.

Van deskundigen heb ik vernomen dat het een angstige onderneming is om een ontstekingsmechanisme op te sporen en te verwijderen, maar

tevens schijnt het onscherp maken van (bijvoorbeeld) een tijdbom een opgelucht gevoel te geven. U zult het met mij eens zijn, dat zij, die bang zijn dat een bom vroegtijdig ontploft, het beste ver weg aan de kant kunnen gaan staan en zwijgen, omdat ieder geluid riskant is.

Het is geenszins mijn bedoeling op welke man of vrouw dan ook te spelen.

Ik heb gereageerd op uw tekst en ik neem u serieus met wat u zegt.

U bent niet de enige die in deze of dergelijke termen spreekt en daarmee angst zaait. Van velen mis ik de eigen konstruktieve bijdrage (en denk daarbij aan veel meer dan alleen de slechte bereikbaarheid van inhoudsdeskundigen).

Ik waardeer het dat u uw bezorgdheid uitspreekt, al is het in een onverantwoordbare vorm.

Het ware mij welkom, indien de anderen (naar wie u in uw tekst anoniem verwijst) zich eveneens zouden uitspreken (dan wel openlijk en niet alleen in de wandelgangen of subversief). Het zou veel duidelijkheid geven en veel angst en onzekerheid wegnemen.

Van nabij weet ik, dat onbeargumenteerde verdachtmakingen en angstzaaiërij zowel bij studenten als bij goedwillende en hardwerkende medewerkers onzekerheid en ontmoediging teweeg brengt (wat natuurlijk niet van voordeel is voor de kwaliteit van het onderwijsprodukt); dit effect mag men gerust kennen en het kan niet duidelijk genoeg gezegd worden.

Jan Graat:

Reaktie op artikel Drukker

Ik vind het moeilijk te reageren op het stuk dat Jan Drukker in de laatste Maffius schreef. Toch doe ik het.

Ik vind het nl. onjuist dat hij schrijft dat het tweede jaar onbarmhartig op de man speelt.

Die opmerking wordt nergens onderbouwd. Ik meen dat de gesprekken die binnen het tweede jaar gevoerd zijn tussen de vertegenwoordigers van de tweedejaars die de brief^x ondertekend hebben en de koördinator van blok 2.4., hoogleraar morfologie (lid planningsgroep), portefeuillehouder onderwijs, jaarkoördinator tweede jaar, inhoud en vorm van blok 2.4. als onderwerp gehad hebben. Het is niet korrek -politiek gezien wel handig^{xx} - uit kritiek, die gegeven werd op de vorm van zijn bijdrage aan het blokboek (zoals dat er oorspronkelijk lag) gemotiveerd met meer dan dogma's alleen, op te maken dat er op de man gespeeld

zou worden. Zijn bewering vindt dan ook geen grond in het tweede jaar waar eenieder enthousiast is over de docent Drukker en zijn praktika.

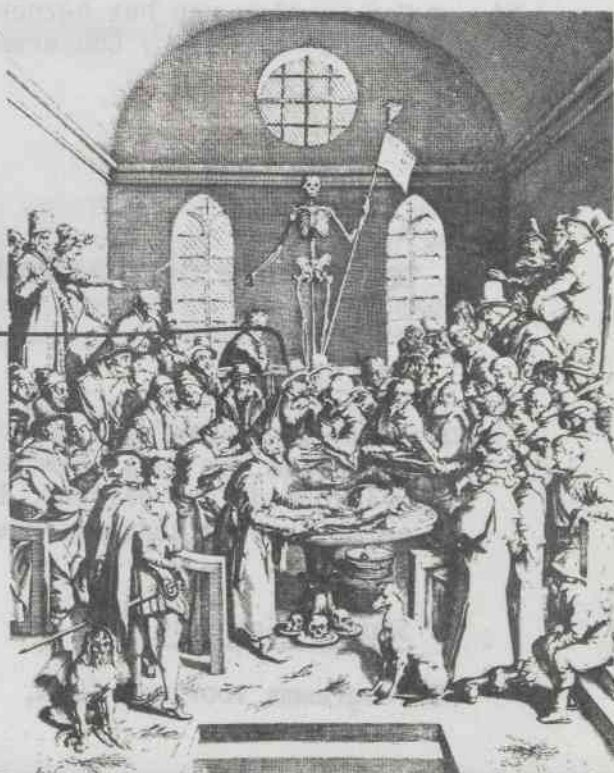
Het lijkt mij in tegenspraak dat hij bij het beargumenteren van nogal wat meningen waar hij in zijn artikel blijk van geeft (meningen over de brief die W. van Deenen schreef, inhoud en vorm van onderwijs aan deze fakulteit, kennis en probleemoplossendvermogen van ouderejaars -dathij ons zijn meetinstrument ter hand stelt-) zelf geen hoogwaardige criteria wat betreft inhoud en diepgang blijkt aan te leggen, terwijl hij daar- angst voor het niet bereiken van voldoende inhoud en diepgang overheerst in zijn stuk - zelf zijn prioriteiten stelt.

Drukker is bezorgd. Ik geloof dat bezordheid een beter motiverende tegenhanger kent: vertrouwen in de wil van de studenten goed basisarts te worden op een probleemgestuurde, zinvolle (dus) niet slaafse manier. Laat dat laatste de basis zijn waarvan uit wij de oorzaak van zijn "slechte nieuws" uit de weg ruimen.

Bram de Wit
tweedejaars student.

- x In december vorig jaar wees het tweede jaar op gebreken op gebied van vorm en inhoud die het konsept blokboek 2.4. naar haar stellige overtuiging vertoonde.
- xx Het befaamde pukkel-underdog fenomeen (bekend van radio en t.v.) doet haar intrede in de Maffius.

.... WILT U UW PROBLEEM
NU EENS VERDUIDELYKEN,
ZONDER GEBRUIK VAN
ALLERLEI INGEWIKKELDE
VERGELYKINGEN.....,.....!

Natuurhistorisch museum Maastricht

- Jaarverslag 1977

Camp America

- Brochure over het zomerprogramma 1979 van Camp America. Dit instituut stelt studenten en onderwijzers in de gelegenheid 9 weken in een Amerikaans kinderkamp te werken als internationaal camp counsellor.

Biomedische en Gezondheidstechniek

- Vooraankondiging van het symposium "Ingenieur en Preventie". Dit symposium wordt georganiseerd door de beleidscommissie voor Biomedische en Gezondheidstechniek van de TH Eindhoven op 26 oktober 1979. Op het programma staan een vijftal voordrachten over de onderwerpen voeding, meubilair, verkeer, lawaai bestrijding en ergonomie in de werksituatie.

Studiebeurzen

- Informatie van het Italiaans Ministerie van Buitenlandse Zaken over studiebeurzen bestemd voor kandidaten die in Italië een post-universitaire specialisatiestudie willen doen op een wetenschappelijk terrein naar keuze.

Nederlandse Vereniging voor Medische Audiovisuele Communicatie

- Programma voor het symposium "Mens en Communicatie" dat gehouden wordt te Tilburg op 9, 10 en 11 mei 1979.

Universités de Lille

- Programma van de zomercursus 1979 - Boulogne-sur-mer.

Subsidies hoger onderwijs

- Informatie over twee regelingen voor subsidies op het gebied van het hoger onderwijs, die door de Europese gemeenschap beschikbaar worden gesteld voor het academisch jaar 1979/1980.
De eerste regeling gaat over subsidies voor korte studiebezoeken van docenten, administratieve functionarissen en onderzoekers van instellingen voor hoger onderwijs.
De tweede regeling betreft subsidies ter bevordering van gezamenlijke studieprogramma's van instellingen in de lid-staten van de Europese gemeenschap.

T.B.

GEORGANISEERD OVERLEG

Kort verslag van de 8e vergadering van het Georganiseerd Overlegorgaan inzake personeelsaangelegenheden bij de Rijksuniversiteit Limburg, gehouden op 16 januari 1979.

Moties 2e Kamer met betrekking tot Perspectievennota Zuid-Limburg

Van bestuurszijde wordt een uiteenzetting gegeven over het ontstaan van een aantal moties van de 2e Kamer met betrekking tot de Perspectievennota Zuid-Limburg, die de RL direct aangaan. Bedoelde moties hebben betrekking op de uitbouw van de RL tot een universiteit met een minimum-omvang van ongeveer 6000 studenten rond 1990, de nieuwbouw van het Ziekenhuis Maastricht in de eerste helft van de jaren tachtig, de start van de Algemene Faculteit op 1 september 1980 en nakoming van de overeenkomst tussen de Stichting St. Annadal en het Rijk op zo kort mogelijke termijn.

Meerjarenafspraak

Bij de berekening van het aantal formatieplaatsen is door het ministerie van Onderwijs en Wetenschappen gebruik gemaakt van de meest recente landelijke rekenmodellen. Voor de RL betekent dit dat een omvang van 750 in plaats van het oorspronkelijke geplande aantal van 800 in 1988. Afwijking van de toegepaste rekenmodellen is slechts gebillijkt in geval nieuwe studierichtingen moeten worden ontwikkeld.

Inschalingsbeleid schalen 1,3 en 18

Met betrekking tot de bezetting wordt van bestuurszijde medegedeeld dat geen enkele medewerker van de RL wordt bezoldigd volgens schaal 1. Op 30 november 1978 werden 26 medewerkers bezoldigd volgens schaal 3 en 56 medewerkers volgens schaal 18.

Het aantal medewerkers in schaal 3 is ontstaan doordat het doorstromingsbeginsel in onze groeiende instelling wordt toegepast. Bij goed functioneren zullen de medewerkers, voor zover dit functioneel mogelijk is, 1 jaar na indiensttreding naar schaal 18 kunnen worden bevorderd. Daarnaast wordt regelmatig getracht medewerkers die qua functiewaardering in schaal 3 thuishoren door functiewijziging doorlooptmogelijkheden te bieden naar een hogere schaal. Tot slot wordt medegedeeld dat alle medewerkers zodanig zijn ingeschaald, dat geen toelage tot het minimum loon behoeft te worden verleend.

Aanstellingsbeleid

Besloten wordt de discussie omtrent het beleid tot de volgende vergadering aan te houden en thans te spreken over de juridische aspecten van de interimnota. De personeelsdelegatie spreekt zijn waardering uit voor het vele werk dat is verricht om de juridische aspecten verbonden aan het aanstellingsbeleid in een overzicht bijeen te brengen.

De nota zal nog worden aangevuld met onder meer de basisfilosofie en de matrixorganisatie, welke specifiek zijn voor de RL. De Dienst Personele Zaken en Studentenbelangen zal de opmerkingen gemaakt door de personeelsdelegatie ten aanzien van het technische gedeelte nader in beraad nemen.

- het adviseren met betrekking tot het verzamelen, registreren of bewerken van cijfermatige gegevens.

Cliënten zijn in het algemeen facultaire medewerkers, studenten, projectgroepen, alsmede personen en instanties uit de MRC-regio.

De geschiedenis van het Medisch en Maatschappelijk Informatie Centrum gaat terug tot in het voorjaar van 1975, toen door Prof. Hans Philipsen (capaciteitsgroep medische sociologie) en Prof. Marius Romme (capaciteitsgroep sociale psychiatrie) het initiatief werd genomen tot het oprichten van een epidemiologisch informatiecentrum ten behoeve van onderwijs, onderzoek en dienstverlening. Per 1 december van datzelfde jaar konden twee informatie-analisten, Marlène Kruijen en Louis Ploumen, worden aangesteld. Zij werden gehuisvest in de locatie Vijverdal.

Inmiddels ontstond bij de initiatiefnemende capaciteitsgroepen behoefte aan duidelijkheid met betrekking tot de plaats van het centrum binnen de RL-organisatie. Een daartoe opgerichte begeleidingsgroep adviseerde het Faculteitsbestuur in december 1976 het centrum als facultaire dienst te laten fungeren, een budget toe te kennen en een gebruikersraad in te stellen.

Op 7 februari 1977 ging de Faculteitsraad accoord met een naamsverandering van deze facultaire dienst: Epidemiologisch Informatie Centrum werd Medisch en Maatschappelijk Informatie Centrum (MEMIC). Bijna een jaar later - op 2 februari 1978 - werd in de Universiteitsraad besloten het MEMIC voortaan als algemene dienst binnen de organisatie van de RL te laten functioneren. Dit houdt in, dat het MEMIC - evenals de andere algemene diensten bij de Rijksuniversiteit Limburg - ondersteunende werkzaamheden verricht ten behoeve van:

- o onderwijs, onderzoek en gezondheidszorg;
- o de bestuurlijke organen: Faculteitsraad en -bestuur van de Medische Faculteit, FBO der Algemene Faculteit, Universiteitsraad en College van Bestuur.

Toen per 1 december 1978 Ir. Charles Limonard als hoofd van het MEMIC in dienst trad, kwam er een eind aan de pionierstijd, tijdens welke de medewerkers - onder de enthousiaste leiding van interim-beheerder Maria Drop - een stevig fundament gelegd hebben voor de verdere uitbouw van het MEMIC.

Alvorens de medewerkers zelf aan het woord te laten hier even een korte voorstellingsronde.

Ir. Charles Limonard, hoofd MEMIC, werd geboren in het Brabantse Roozendaal. Kwam spoedig naar Limburg, waar hij zijn middelbare schoolopleiding genoot aan het Bernardinuscollege in Heerlen. Studie scheikundig technoloog aan de TH Eindhoven. Vervolgens werkzaam als wetenschappelijk medewerker aan de Faculteit voor wis- en natuurkunde, afdeling analytische chemie, in Nijmegen. Hield zich bezig met onderwijs en met promotie-onderzoek, dat gericht is op kwaliteitsbewaking in klinisch-chemische ziekenhuislaboratoria in Nederland. Het betreft een landelijk onderzoek, waaraan zo'n 30 laboratoria meewerken. Vanuit de kwaliteitsbewaking in aanraking gekomen met de registratieproblematiek. Interesse opgevat voor de mathematische statistiek. Vandaar sollicitatie naar vacature hoofd MEMIC. Voelt zich om diverse redenen aangetrokken tot deze functie bij de RL:

- vanwege de mogelijkheid grotere bekendheid te krijgen met de gezondheidszorg;
- omdat hij zelf mede gestalte kan geven aan deze in een opbouw-fase verkerende dienst, waar ruimte is voor nieuwe ideeën en

hankelijk van de relevantie wordt beslist of overgegaan wordt tot het verzamelen van de betreffende gegevens. De kosten en de tijd, die daarmee gemoeid zijn worden in die overweging betrokken.

Over welke apparatuur beschikken jullie hier?

M.K. Hier staat een randapparaat. Dat is een remote batch terminal, maar het ligt misschien meer op het terrein van Louis om daar wat nader op in te gaan.

L.P. In Eindhoven hebben we op de computer gratis toegang. Hier hebben we dus de remote batch terminal. De programma's worden hier ingevoerd, gelezen en opgeslagen om bij gelegenheid per telefoonlijn in de computer in Eindhoven ingebracht te worden. De gegevens worden verwerkt en het resultaat komt weer per telefoonlijn terug. Hier staat ook een card reader, die de kaarten leest, verder een kleine computer die de eerste screening doet en eventueel alles gereed maakt om doorgezonden te worden. Tenslotte staat er een printer, waar het resultaat mee afgedrukt wordt. De apparatuur is dus beperkt.

Hoe worden de gegevens hier bewaard?

L.P. Dat kan in velerlei vorm zijn, afhankelijk van hoe wij ze binnenkrijgen: jaarverslagen, fotocopies, maar een deel van de gegevens staat op tape of op ponskaart. Wanneer wij ze krijgen in de vorm van computer informatie drager, dan worden ze meteen in een geheugen geplaatst en op tape gezet.

Ch.L. Nog even naar aanleiding van die computer-verwerking: als straks de Dienst Informatie Verwerking (DIV) zijn computer krijgt, dan gaan we natuurlijk daar ook gebruik van maken.

U noemt daar de DIV. Hoe ligt eigenlijk de taakafbakening tussen de beide diensten?

Ch.L. Er is in het verleden een taakafbakening gemaakt. In hoeverre dat in de praktijk werkt kan ik nog moeilijk beoordelen. Maar in de korte tijd, dat ik hier werk heb ik al wel gehoord, dat een en ander toch nog niet zo duidelijk is.

Maar bij de totstandkoming moet bij elk van de diensten toch een taakopvatting hebben bestaan?

L.P. Er was in feite nog geen DIV toen wij hier in dienst traden. Leo Strijbosch, de eerste man bij de DIV, werkte er pas. Hij was in feite door medische sociologie aangenomen en ik kwam bij het MEMIC. Samen hebben we de eerste computerprogramma's gemaakt. Toen werd Jager hoofd van de DIV. Leo ging naar de DIV en ik naar MEMIC en de scheiding werd een beetje duidelijker. Er bleven echter mensen die dachten "Bij die twee kun je terecht voor computerprogramma's".

U zegt dat vanuit het BMC relatief weinig beroep wordt gedaan op het MEMIC. Zou dat verband houden met de aanwezigheid daar van de DIV?

Ch.L. Het onderzoek bij BMC betreft vaak het on-line registreren van signalen. In dat geval heb je rechtstreeks met de computer te maken. Die link naar de DIV ligt dus wat duidelijker dan vanuit de groepen die hier in Vijverdal werken. Kijk, de Dienst Informatie Verwerking, daar zit het woord ver-

DIABETES VERENIGING NEDERLAND

werken in. Als u nu het jaarverslag van ons bekijkt, dan ziet u, dat wij ons bezighouden met het verzamelen, bewerken en verstrekken. Nu hangt het er maar vanaf hoever dat verwerken gaat. Is het zuiver en alleen verwerken, dan vertaal ik dat in de vorm van een universitair rekencentrum, een productie-unit dus. Omdat wij hier echter te doen hebben met een Dienst Informatie Verwerking kun je dat ook betrekken op statistische verwerking, advisering, aanlevering van bepaalde statistische programma-pakketten. Als mensen met een SPSS - pakket (Statistical Package for the Social Sciences) te doen hebben, dat ligt het voor de hand, dat je naar de DIV stapt.

Daarvöör echter ligt een fase, waarin je moet gaan bekijken welke statistische techniek je nodig hebt om bepaalde informatie te verifiëren of te toetsen en in die fase is het niet duidelijk: DIV of MEMIC.

Het lijkt me erg nuttig, dat MEMIC zowel in de voorbereidende als in de verwerkingsfase meedenkt. Dat houdt in, dat het MEMIC deskundigheid in huis zou moeten hebben om te komen tot een soort statistische adviesfunctie. Een scheiding, die overigens bij de meeste universiteiten zo ligt: je hebt een rekencentrum en een wiskundig-statistische adviesafdeling.

Heb je bepaald materiaal eenmaal in huis, dan wil je er ook wat mee doen. Uit dat oogpunt lijkt de gedachte aan meer participatie in de projecten wel aantrekkelijk. Meedenken hoe je de getallen gaat verwerken, wat voor de gebruiker ook de herkenbaarheid van de dienst als zodanig duidelijker maakt. Als voor een heel project bijvoorbeeld het MEMIC aangesproken kan worden, dan is dat duidelijk. Aan MEMIC en DIV onderling is dan de taak uit te maken op welk moment voor het echte verwerken contact moet worden opgenomen met de DIV. Voor het hēte project blijft het contact echter lopen via het MEMIC.

M.K. De DIV zit overigens niet allēen in het BMC, maar ook hiernaast in dit gebouw en dat maakt het voor velen moeilijk te weten tot wie zich te wenden.

Het MEMIC is het enige universitaire informatiecentrum in deze vorm in Nederland. Iets dergelijks bestaat wel in Hannover en natuurlijk bij McMaster. Het idee kwam zoals gezegd van Hans Philipsen en Marius Romme. Dat is wellicht de reden, waarom wij bij de gedragswetenschappers wat meer bekendheid genieten dan in het BMC. Dat merk je ook in de blokboeken ten behoeve van de studenten. Onder de samenstellers kan je precies diegenen aanwijzen, die weten wat het MEMIC is, die er een beroep op doen en statistische gegevens opnemen in het blokboek. Wellicht moeten wij toch nog wat meer bekendheid krijgen bij het jaarcoördinatorenoverleg. Ook studenten maken relatief nog weinig gebruik van het MEMIC.

Wensen, verwachtingen van de dienst?

M.K. Meer formatieplaatsen!

Ch.L. Wij hopen op korte termijn een nieuwe medewerker/ster te kunnen begroeten. Deze gaat zich in hoofdzaak bezig houden met het opzetten van een documentatiesysteem met betrekking tot het verzamelde en aanwezige materiaal. Daarnaast willen we regionaal en landelijk signaleren waar bepaalde informatie ligt. Ook dat willen we in ons documentatiesysteem opnemen.

Noem ter illustratie eens een project waarin het MEMIC naar jullie oordeel goed en duidelijk heeft gefunctioneerd?

M.K. Het eerste project waarin we uitvoerig hebben meegewerkt was het bejaardenonderzoek in Beek en Swalmen.

L.P. In wezen hebben we daar te veel in meegewerkt. Omdat het voor ons ook een leer-project was hebben we onder andere meegewerkt in de vorm van het opstellen van vragenlijsten, het instrueren van de enqueteurs,...

M.K. ... en ook wat de administratieve kant betreft was dat een hele organisatie.

Kwam het verzoek tot het houden van die enquête vanuit de universiteit of vanuit de MRC-regio?

M.K. Van het Gezondheidscentrum Beek. In Swalmen was men iets dergelijks van plan. Daar werd met dezelfde vragenlijsten gewerkt.

Wat voor plannen hadden ze met de uitkomsten van dat onderzoek?

M.K. Ze wilden bekijken hoe de mensen zelf oordeelden over hun woon-situatie, hoe de contacten lagen met familie en andere mensen, hoe de zelfredzaamheid was. Er kwam wel een aantal alarmsituaties aan het licht, waaraan meteen aandacht werd besteed. Ook kon bekeken worden of er behoefte was aan recreatie-mogelijkheden en of bijvoorbeeld De Zonnebloem daarin kon voorzien. Tevens werd gevraagd of ze in een latere fase bereid waren mee te werken aan een lichamelijk onderzoek. Daaraan is in Beek afgelopen december de laatste hand gelegd.
Al met al was dit onderzoek voor ons zeer leerzaam.

Ch.L. Uiteraard brengen niet alle verzoeken dergelijke grootscheepse enquêtes met zich mee. Het merendeel komt hier telefonisch of schriftelijk binnen en kan na enkele dagen beantwoord worden. De betrouwbaarheid van het door ons verstrekte materiaal is als het ware het visite-kaartje van de dienst. Gegevens, die bij ons worden opgeslagen, worden eerst gescreend op hun juistheid. Persoonsgebonden gegevens worden niet opgeslagen.

Het geven van bekendheid aan onze activiteiten is een onderwerp, dat in de laatstgehouden bijeenkomst van de gebruikersraad nog aan de orde is geweest. We mogen overigens vaststellen, dat de bekendheid van het MEMIC toeneemt. In vergelijking met de eerste twee maanden van 1977 en 1978 is dit jaar al 30 à 40% meer informatie gevraagd. We beraden ons echter hoe we nog meer op de voorgrond kunnen treden. Wellicht moeten we door periodieke publicaties laten weten over welke informatie we beschikken en wat onze aanwinsten zijn.
Ik hoop ook, dat dit artikel potentiële gebruikers nog eens op het bestaan van het MEMIC attendeert.

M.S.

DIABETES VERENIGING NEDERLAND

Redactie Maffius

Postbus 9210, Utrecht
 Faustdreef 185
 Telefoon (030) 62 08 22*
 Giro 40 12 46
 A.B.N. (Faustdreef) 55.59.13.996

nr.:

ref.: T.v.B.

datum: 14 februari 1979

Geachte redactie,

De Diabetes Vereniging Nederland afdeling Maastricht e.o. is de overtuiging toegedaan, dat het aanbieden van de uitkomsten van de door haar gehouden enquête(s) een waardevolle bijdrage zal leveren aan de in de toekomst te verwachten verbetering in de hulpverlening, vanuit de gezondheidszorg, aan diabetes patienten.

Zij meent dit tevens te kunnen afleiden uit:

- 1) Erkenning van de problematiek welke door haar werd aangeboden.
- 2) De volledige bereidheid van alle betrokken partijen tot het constructief meewerken aan oplossingen.
- 3) Het ontstaan van een samenwerkingsverband waarbij zowel de intra- en extramurale gezondheidszorg betrokken is alsmede de D.V.N. als belangenvereniging van patienten.

Bij het gezamenlijk ontwikkelen van zorgprocedures zal de Diabetes Vereniging zich sterk maken, dat deze procedures aansluiten op de beleving en behoeftes van diabetes patienten.

Door een regelmatige evaluatie van de resultaten van de verder te ontwikkelen zorgprocedures zal een eventueel gewenste bijstelling gewaarborgd kunnen worden.

Het moge dan ook uniek genoemd worden, dat patienten tesamen met de professionele hulpverleners verantwoordelijk zullen zijn voor de behandeling van diabetes. Dit veronderstelt wel een open communicatie tussen partijen op basis van wederzijds vertrouwen waartoe de eerste stap is gezet.

DIABETES VERENIGING NEDERLAND

De Diabetes Vereniging meent, dat een adequate zelfzorg eerst dan tot de mogelijkheden behoort indien de mondigheid van patienten bevorderd wordt. Eerst door wijziging in structuur en functioneren van de gezondheidszorg kan de eigen verantwoordelijkheid van de patient tot gelding gemaakt worden. Het is vermeldenswaard, dat er een situatie ontstaan is waarbij er een wederzijds vertrouwen gegroeid is tussen dr. Coenegracht en Diabetes Vereniging.

Het behoeft geen betoog, dat alle betrokkenen zich bewust zijn van hun eigen verantwoordelijkheid aan het uiteindelijk slagen van de door hun gestelde gezamenlijke doelstelling.

Veel dank zijn wij verschuldigd voor de ruimte, welke U in Uw blad voor ons als patientenvereniging ter beschikking stelt.

Hoogachtend,
Diabetes Vereniging Nederland
afd. Maastricht e.o.
J.H.H. Stollenwerck-Lenting
Oranjeplein 261
Maastricht.

i.a.a. IJ.A. de Boer, directeur sociale zaken Annadal;

J.M. Coenegracht, internist;

Mevr. P. Heinemans, diabetes-nazorg;

H.A.M. Hulsmans, internist;

M.J.M. Huynen, namens Plaatselijke Huisartsen Vereniging.

ziekenhuis st. annadal maastricht

giro 1032755

telefoon (043) 86 2302

maastricht, 13 februari 19 79.

L.S.,

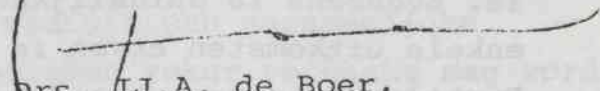
Op 8 november jongstleden zond de Diabetes Vereniging Nederland, afdeling Maastricht u een brief waaraan als bijlage was toegevoegd een rapport over de uitkomsten van een door de vereniging gehouden enquête.

Naar aanleiding van dit rapport hebben, onder leiding van de directie van ziekenhuis St. Annadal, enkele besprekingen plaatsgevonden tussen het bestuur van de afdeling Maastricht van de Diabetes Vereniging Nederland, een vertegenwoordiger van de Plaatselijke Huisartsen Vereniging afdeling Maastricht, de districtsverpleegkundige van de diabetesthuiszorg en vertegenwoordigers van de internisten van het ziekenhuis St. Annadal.

Deze besprekingen hebben geleid tot een aantal gemeenschappelijke conclusies en afspraken voor de inhoud waarvan ik u verwijs naar de verklaring die ik u hierbij gaarne namens alle partijen toezend. Indien de verdere resultaten van het in deze verklaring genoemde overleg daartoe aanleiding geven, zullen wij u daarvan gaarne op de hoogte stellen.

Van onze kant zijn wij overigens gaarne tot nadere informatie bereid.

Hoogachtend,

Drs. I.J.A. de Boer,
Directeur Sociale Zaken.

1 Bijlage.

13-2-1979.

GEZAMENLIJKE VERKLARING VAN

- Diabetes Vereniging Nederland, afdeling Maastricht
 - Plaatselijke Huisartsen Vereniging, afdeling Maastricht
 - Diabetesthuiszorg, afd. Maastricht
 - Internisten Ziekenhuis St. Annadal
 - Directie Ziekenhuis St. Annadal.
-

1. Naar aanleiding van klachten van de Diabetesvereniging Nederland afdeling Maastricht over de hulpverlening als zodanig, alsmede over de organisatie van de hulpverlening aan diabetespatiënten in het St. Annadal-ziekenhuis, zijn de betrokken partijen, te weten de internisten enerzijds en de diabetesvereniging anderzijds, bij monde van hun vertegenwoordigers, op initiatief van de directie van het St. Annadal-ziekenhuis met elkaar in gesprek geraakt, voor de eerste keer op 13 oktober 1978. Inmiddels hebben een aantal besprekingen plaatsgevonden. Naast de directie werd aan dit overleg ook deelgenomen door een vertegenwoordiger van de Plaatselijke Huisartsenvereniging, alsmede door de districtsverpleegkundige van de Diabetesthuiszorg.
2. Tijdens de besprekingen is door de vijf genoemde partijen in de eerste plaats overeenstemming bereikt over de waarde en de betekenis van hetgeen door de Diabetes Vereniging Nederland, afdeling Maastricht (DVN), naar voren gebracht is, zowel naar aanleiding van de enquête-resultaten als naar aanleiding van hetgeen buiten de enquête om bij het DVN-bestuur gesignaleerd is. Eveneens is duidelijkheid ontstaan over de wijze waarop enkele uitkomsten ervan in de publiciteit zijn gekomen. Partijen betreuren het dat voortijdig, en buiten de wil van de DVN om enkele enquête-gegevens in de plaatselijke pers zijn gekomen, zoals zij evenzeer betreuren dat van de kant van de internisten niet op meer adequate wijze op een vorige enquête (van 1975) is gereageerd. Achteraf bezien ware het wenselijk dat beide partijen eerder met elkaar in constructief overleg waren geraakt.
Enerzijds werd door alle partijen vastgesteld dat de opzet en de uitvoering van de enquête op verantwoorde wijze is geschied. Anderzijds werd geconstateerd dat, voor zover de indruk zou zijn gewekt dat de gepresenteerde enquête-uitkomsten wetenschappelijke, in de zin van generaliseerbare, waarde zouden hebben voor de totale

ledenpopulatie van de DVN, dit ten onrechte is. De vereniging heeft overigens ook niet willen pretenderen dat de enquête een dergelijke wetenschappelijk-generaliseerbare waarde heeft. Dit kan ook niet het geval zijn vanwege het percentage van 26% der leden dat de enquête beantwoord heeft. Een zodanige generalisatie van de gepresenteerde klachten is derhalve onmogelijk. Dit betekent vooral dat ten aanzien van een aantal klachten, met name aan het adres van de internist dr Coenegracht, geen wetenschappelijk bewijs gevonden kan worden in de uitkomsten van de enquête.

Partijen betreuren het indien deze suggestie zou zijn gewekt.

Als belangenvereniging van patiënten met suikerziekte beschouwt de DVN het echter als één van haar taken om geuite klachten van haar leden serieus te nemen en in volledig overleg met deze leden naar een adequate oplossing te zoeken. Dit te meer omdat de klachten in de enquête van 1978 voor een groot deel overeenkomen met die van de enquête van 1975.

De DVN heeft aan de partijen duidelijk gemaakt dat de aard van de in deze enquêtes genoemde klachten bovendien overeenkomt met opmerkingen die het bestuur van de vereniging reeds langere tijd bereikten.

Alle partijen zijn het er dan ook over eens dat bovengenoemde klachten serieus onderwerp van gesprek van het hieronder nader te omschrijven overleg zullen moeten zijn.

De overeenstemming die tussen partijen over bovengenoemde punten is bereikt, alsmede de wijze waarop een begin is gemaakt met de analyse en de bespreking ervan, hebben inmiddels een vertrouwensbasis doen ontstaan van waaruit een gezamenlijke bestudering en oplossing van de problemen zeker verwacht mag worden.

3. De knelpunten kunnen onder de volgende onderwerpen gerubriceerd worden:

1. de arts-patiënt-relatie; voldoende tijd en respect voor en begeleiding van de patiënt;
2. de continuïteit van de hulpverlening; wisselen van artsen en arts-assistenten;
3. de wachttijden;
4. een uniforme beleidslijn in de behandeling en begeleiding;
5. verwijzing naar/samenwerking met oogarts, diëtist, huisarts en wijkverpleegkundige;
6. opnameduur (meer nadruk op de ambulante zorgverlening).

Hoewel de twee centrale partijen, diabetesvereniging en internisten, van mening verschillen over de mate waarin er sprake is van knelpunten, zijn de gesignaleerde punten - welke onder andere in de enquête als belangrijk naar voren kwamen - door alle partijen onderkend en als reëel aangeduid.

4. Ten aanzien van de arts-patiënt-relatie is door de vertegenwoordigende internisten gesteld dat
 - a. voor elk consult voldoende tijd, zo nodig 10 minuten tot een kwartier, uitgetrokken wordt of zal worden;
 - b. extra aandacht besteed wordt of zal worden aan informatie-overdracht naar de patiënt toe, op een voor deze begrijpelijke wijze;
 - c. de patiënt de ruimte krijgt datgene in te brengen wat voor hem/haar in verband met zijn/haar diabetes van belang geacht wordt.

Partijen zijn het erover eens dat de arts en de patiënt gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor het opstellen en uitvoeren van het behandelingsplan.

Naarmate de patiënt mondiger is en meer kennis en inzicht over zijn/haar ziekte heeft én er een goede vertrouwensrelatie bestaat met de arts, zal de patiënt zijn mede-verantwoordelijkheid beter kunnen waarmaken.

De Diabetesvereniging onderkent, dat zij als belangenvereniging hieraan een bijdrage kan leveren.

In het streven naar bevordering van de zelfzorg door de patiënt, zullen huisarts en wijkverpleegkundige tesamen met de diabetes-thuiszorg eveneens een belangrijke bijdrage kunnen leveren.

5. De organisatie-gerichte activiteiten bieden de mogelijkheid om tot betere, patiënt-gerichte zorgverlening te komen.

Derhalve dient:

- a. de wachttijd op de interne polikliniek beperkt te blijven (het streven is maximaal 30 minuten);
- b. de tijd tussen verwijzing en eerste consult zo kort mogelijk te blijven;
- c. wisseling van artsen en arts-assistenten zo min mogelijk plaats te vinden (in geval van arts-wisseling zal erop toegezien worden, dat de patiënt op zorgvuldige wijze aan de nieuwe arts overgedragen wordt);
- d. de opname-duur zoveel mogelijk beperkt te blijven;

e. de samenwerking met oogarts, diëtist, huisarts, diabetes-thuiszorg optimaal gestructureerd te zijn.

In de te voeren samenspraak zal, behalve over het bovenstaande, mede gesproken worden over de vraag in hoeverre, en hoe, de patiënt een actief aandeel gegeven kan worden door meer en betere zelf-zorg. Tegelijk zal bekeken worden welke voorwaarden daartoe gecreëerd moeten worden.

6. Teneinde de hulpverlening zo goed mogelijk te structureren werd door alle partijen de wens uitgesproken in goed overleg met elkaar te komen tot ontwikkeling van zorgprocedures waarin meer duidelijkheid bestaat over taakverdeling en coördinatie, gerelateerd aan de te onderscheiden verantwoordelijkheden en bevoegdheden.

Voorts zijn partijen het erover eens, dat regelmatig gezamenlijke evaluatie dient plaats te vinden van de resultaten van de verstrekte zorgverlening.

Derhalve is besloten om met ingang van 1 maart 1979 een samenwerkingsverband in het leven te roepen waaraan de volgende partijen zullen deelnemen:

- a - de internisten en kinderartsen;
- b - de directie van het ziekenhuis;
- c - diabetesthuiszorg;
- d - diëtisten;
- e - Plaatselijke Huisartsen Vereniging Maastricht;
- f - diabetesvereniging.

Het eerstkomende halfjaar zullen genoemde partijen elke maand bij elkaar komen, onder voorzitterschap van de directeur sociale zaken van het St. Annadalziekenhuis, teneinde de bestaande problemen zo goed mogelijk verder te analyseren, om op grond hiervan te komen tot een beleidsrapport, waarin de zorgprocedures centraal zullen staan.

Na dit halfjaar, te weten op 1 september 1979, zal in onderling overleg vastgesteld worden wat de verder te volgen werkwijze zal zijn van dit samenwerkingsverband.

Tot slot:

Alle partijen zijn in goed overleg tot bovengenoemde verklaring gekomen.

studentenvakbond

Sinds het begin van dit studiejaar zien we vrij plotseling in de tijdschema's van blokboeken anatomie-praktika opduiken. Vanwaar deze plotse behoefte?

Interessant is te vermelden, dat wij sinds september 1978 een hoogleraar anatomie in ons midden mogen hebben, die er in uitzonderlijk kort tijdsbestek in is geslaagd de drukkerij uit haar domein te verjagen en vervolgens een snijzaal te stichten.

In principe zien wij het belang van anatomie-onderwijs zeker in. Wij hebben echter enige moeite met de concrete uitvoering daarvan, zoals wij hieronder in het kort zullen pogen te verklaren.

Volgens de principes van de basisfilosofie: bij behoefte aan inhoudsdeskundige hulp doet de student een beroep op het w.p. n.a.v. het onderwerp waar hij mee bezig is.

Op dit moment worden steeds meer praktika gepland, van één naar twee, naar drie per blok, waarvan de inhoud en het tijdstip door de planningsgroep/capaciteitsgroep bepaald wordt. Dit heeft praktisch tot gevolg, dat de activiteiten van studenten zich richten op de voorbereiding van deze praktika.

Daar deze voorbereiding zeer arbeidsintensief is, wil men het praktikum met vrucht volgen, komt het studeren aan de hand van blokboeken met eventueel probleemgeoriënteerd onderwijs op de tweede plaats.

Het lijkt er zelfs op dat het onderwijs aangepast wordt aan de praktika. Probleemgeoriënteerd onderwijs verwordt dan tot praktikum-georiënteerd onderwijs!

Dit geldt dan alleen nog maar voor anatomie-praktika. Men diene zich te realiseren dat op dezelfde wijze ook andere capaciteitsgroepen hun praktika zouden kunnen gaan uitvoeren (denk aan de vakgebieden fysio-

logie, histologie, biochemie enz.). Hierbij merken wij nogmaals op dat wij praktisch onderwijs ten eerste op prijs stellen. We zijn alleen bang dat ze primair bepalend worden voor de activiteiten van de student. We zijn van mening dat dit soort basis-vak-praktika 'n hulpmiddel moet zijn om blokboek-problemen op te lossen en niet het uitgangspunt van studie.

Ons voorstel:

'n parate capaciteitsgroep die, wanneer studenten daar behoefte aan hebben haar deel van de te leveren inhoudsdeskundigheid invult, bijv. in de vorm van een praktikum. Men zou hierbij kunnen denken aan interkenmogelijkheden voor groepjes studenten.

We beseffen dat ons voorstel enige organisatorische konsekventies heeft (o.a. bereikbaarheid van inhoudsdeskundigen, het voorhanden zijn van preparaten enz.).

Deze punten kunnen voor een groot deel op vrij simpele wijze overwonnen worden, wij denken bij anatomie-praktika vooral aan het gebruik van AV-middelen, modellen e.d., ook kan veel in vivo bestudeerd worden.

We zijn dan ook van mening dat ons voorstel best wel realiseerbaar is. We hopen dan ook dat over deze zaken serieus nagedacht gaat worden, zeker bij invoering van nieuwe praktika.

De Studentenvakbond
namens deze,
Luc de Witte,
Jos Boesten,
Bert van de Ende.

het projekt simulatiepatiënt

Naar aanleiding van het gesprek met W. Wijnen in "Maffius" van januari 1979 zou ik namens het projekt "simulatiepatiënt" enige kanttekeningen willen plaatsen.

Over het projekt simulatiepatiënt zegt de heer Wijnen: "We zijn inmiddels in het onderwijs dingen gaan doen waarvan iedereen kan zeggen, als we echt zijn uitgegroeid als Medische Faculteit dan kunnen we ons dat in ieder geval niet meer permitteren".

Wie de literatuur over simulatiepatiënten kent, weet dat steeds meer Medische Faculteiten menen dat ze zich wel simulatiepatiënten kunnen, ja moeten, permitteren, omdat de erin geïnvesteerde tijd en mankracht er ruimschoots uitkomt.

Enige voordelen van simulatiepatiënten boven echte patiënten zijn dat de reproduceerbaarheid veel groter is, de moeilijkheidsgraad vrij nauwkeurig kan worden bepaald, een grote variatie in ziektebeelden gegarandeerd is en dus is men niet alleen meer afhankelijk van het in wezen vrij beperkte patiëntenbestand dat opgenomen is in een ziekenhuis.

Bovendien kan de simulatiepatiënt in tegenstelling tot de echte patiënt, feedback geven aan de student omtrent de arts-patiënt-relatie zoals die door de simulatiepatiënt is ervaren.

Dat studenten (en met hen de betrokken medewerkers en de begeleiders van nabesprekingen) enthousiast zijn over het gebruik van simulatiepatiënten, blijkt o.a. uit de constante hoge score op de vraag in de programma-evaluatie of simulatiepatiënten een nuttig onderdeel waren van het blok (In blok 2.2., 3.2. en 4.2. beantwoordde resp. 98%, 95% en 87% deze vraagpositief).

Momenteel zijn zowel voor opzet als begeleiding van de nabesprekingen ieder 1 manjaar per jaar nodig. Bij een studentenaantal van + 800 zal de nabespreking in z'n huidige vormgeving 3 manjaren per jaar vergen.

Ter vergelijking: Uit het conceptontwikkelingsplan voor de evaluatie blijkt dat het deelprojekt summatieve evaluatie minstens 9 manjaren per jaar nodig heeft voor ontwikkeling en instandhouding van dit projekt.

Daarbij moet men bedenken dat de simulatiepatiënt zowel "leermiddel" als formatief en summatief evaluatiemiddel is voor problemen oplossen, fysisch-diagnostische, laboratorium- en sociale vaardigheden, attitude aspecten enz.

We nemen aan dat de nieuwe rector magnificus het werken met simulatiepatiënten op zich niet afwijst, maar dat hij zich op basis van onjuiste informatie of indrukken, zorgen maakt over de benodigde mankracht.

Ik hoop hem met deze informatie enigszins gerust gesteld te hebben.

Het is natuurlijk overbodig te vermelden dat wij er alles aan zullen doen om het funktionieren van de simulatiepatiënt (en zijn of haar onderwijskundige bijdrage aan het Maastrichtse curriculum) zo efficiënt en zinvol mogelijk te laten verlopen.

Charles Phaff.

wij gaan u beter maken

Enkele impressies van een ongewoon boeiende stage in Hasselt.

"Wij gaan U beter maken": een zinsnede die in de geneeskunde thuis hoort. Aan het woord is dr. Yvo van Orshoven (38 jr.) specialist in de locomotorische geneeskunde en manuele therapie in Hasselt (België). Hij heeft het tegen één van zijn vele patiënten, die vaak van heinde en verre meestal als laatste hoop naar Hasselt reizen.

Zij doen dat niet tevergeefs. Zelfs na het eerste consult bemerkt de patiënt al opmerkelijke verbeteringen. Vaak is hij dan al pijnvrij en is dubbel gemotiveerd de verre reis een tweede en nog vele malen te maken.

WAT VOOR PATIENTEN ZIJN DIT?

De patiënten van dr. van Orshoven zijn voor het grootste ged. patiënten met klachten van het bewegingsapparaat. Het zijn niet de levensbedreigende aandoeningen maar wel soms levenslange klachten. Het zijn patiënten die het meest van al door de huisarts, de orthopaed, de neuroloog en neurochirurg gevreesd worden. Pijn in de rug, pijn in de nek, pijn in de armen en benen met alle varianten en combinaties die daarop mogelijk zijn. Ze hebben vaak al een lange martelgang langs allerlei geneeskundige instanties gemaakt. Eindeloos durende onderzoeken ondergaan die vaak zeer pijnlijk waren en zeer weinig opleverde ondanks al het geld en de moeite (voor de patiënt dan) die ze gekost hebben.

De meeste patiënten hebben de moed al bijna opgegeven en zijn het vertrouwen in de traditionele geneeskunde goeddeels kwijt en dolen min of meer rond op zoek naar iemand die hun weer vertrouwen inboezemt.

Dit wil overigens niet zeggen dat het ongewone klachten betreffen die zeldzaam en moeilijk te genezen zijn. Integendeel, er zijn veel patiënten met gewone klachten, rugpijn zonder aantoonbare afwijkingen, diffuse klachten die maar niet willen verdwijnen en soms overgaan en dan plotseling weer terugkomen.

EEN ANDERE AANPAK.

Waarin zit nu het verschil met de meer traditionele aanpak?

Dr. van Orshoven gaat er vanuit dat de mens altijd in z'n totaal bekeken dient te worden.

Pijn op een bep. plaats is zelden of nooit een zuiver plaatsgebonden zaak. Daar spelen allerlei mechanismen een rol. De persoonlijkheid van de patiënt bijv.: het bekende geval van de soldaat in de oorlog, die zich met half afgeschoten ledematen voortsleept met betrekkelijk weinig pijn, iets dat in normale omstandigheden waarschijnlijk tot een shock leidt.

In ons leven van alledag speelt zich hetzelfde af: de nerveuze, gejaagde, gespannen mens is veel ontvankelijker voor pijnprikkels dan zijn rustige, ontspannen medemens. Het is vaak niet zichtbaar dat iemand gejaagd of nerveus is. De mens kent zichzelf over het algemeen slecht en zal bij het vluchtige contact dat hij meestal met artsen heeft weinig over zichzelf prijsgeven, niet in de laatste plaats omdat de meeste artsen daar geen tijd voor hebben en geen interesse. Wat deze artsen (helaas het overgrote deel) interesseert is een degelijke, efficiënte aanpak die uitmondt in een herkenbaar ziektebeeld (diagnose) volgens het leerboek en daarbij past al dan niet een oplossing (therapie). Er wordt nogal wat moeite gedaan om tot een diagnose te komen en dit heeft de meesten al zodanig uitgeput dat het proces niet verder gaat, temeer daar het dan meestal gevallen betreft die weinig hoop geven. U kent wel dit soort uitspraken: "U zult er mee moeten leven; het is een soort slijtage (arthrose);

we denken dat het niet lichamelijks is, hoe is het met uw vrouw en kinderen enz."

Als een arts zo tegen u begint, dan weet u wel hoe laat het is. Zoek het zelf maar uit, daar komt het min of meer op neer. De arts weet het ook niet meer, hij heeft z'n best gedaan, enfin ophoepelen, hier is geen eer aan te behalen.

Het klinkt wat cru, maar de vele gevallen uit de praktijk onderstrepen deze uitspraak maar al te vaak. Waar ligt het nou aan. Is deze arts niet genoeg betrokken, weet hij te weinig, is hij lui, is hij vooringenomen?

De fout van onze geneeskunde van vandaag de dag is, dat hij alles opgedeeld wil zien. Er zijn dokters voor ogen, oren, neuzen, harten, levers, benen, huiden, geslachtsorganen, de geest, de nieren enz.

De mens is zorgvuldig uit elkaar gepeld en ieder ontfermt zich over een alsmaar kleiner stukje. Hij ziet dan ook geen patiënt, maar een oog of een oor of een vagina of een hart. De rest is zijn terrein niet, daar zijn anderen voor. Hij heeft zijn plicht gedaan. De fout is hierin gelegen dat je niet zomaar ongestraft een heel klein stukje van de mens kunt isoleren en daar je wetenschap op bot vieren. Het maakt het ogenschijnlijk makkelijker. Je hebt maar een klein terrein en dat kun je tot in de finesses bestuderen zonder gehinderd te worden door het totaal. Daarbij ontken je dan tevens de invloed van het totaal en passant. Dit wreekt zich natuurlijk. Getuigen zijn veel patiënten van dr. Van Orshoven. Zij werden eindeloos bestudeerd en opgegeven.

Wat doet Van Orshoven?

Elke patiënt die bij hem komt, wordt uitgebreid ondervraagd én onderzocht.

Op zich niets nieuws onder de zon, denkt u. Het verschil wordt

duidelijk als u het zou zien gebeuren.

Behalve zijn klachten en de geschiedenis van zijn klacht worden een heel aantal zaken kundig onder de loep genomen. Daarbij horen het gezinsleven van de patiënt, zijn beroep, zijn ouders, zijn kinderen, zijn toekomstverwachting enz.

Vervolgens vindt uitgebreid onderzoek plaats.

Een patiënt met rugpijn wordt niet alleen op zijn rug geklopt, maar ook de heupen, de schouders en de nek worden hierbij betrokken.

Dit gaat uit van de gedachte dat dit allemaal bijelkaar hoort, iets wat niet van vandaag of gisteren is, maar eigenlijk allang bekend is, maar vaak vergeten wordt doordat men zich concentreert op de pijnlijke plek. Vervolgens wordt de balans opgemaakt, wat mankeert deze patiënt allemaal, daarbij worden vaak vele problemen vastgesteld, de patiënt heeft niet alleen rugpijn, maar ook een huwelijksleven dat al jaren ontwricht is, licht depressief doordat hij geen toekomstverwachtingen meer heeft, een verlaagde pijndrempel; bij hem doet iets pijn wat bij een gezond mens nauwelijks klachten oplevert, zijn spieren staan in normale stand al té gespannen, zijn houding (staande) is verkeerd, en hij heeft blijkens onderzoek en röntgenonderzoek een te sterke holling (lordose) van zijn rug, zijn linkerbeen is iets korter en hij heeft een lichte S in zijn wervelkolom (scoliose). Verder zijn er potentiële stoornissen. Dit is het totaal van de patiënt. Alle bevindingen zijn weergegeven. Uitzonderlijk? Zeldzaam?

Helemaal niet. Men vraagt er meestal niet naar, men vindt het niet belangrijk, men oordeelt al vast dat dit voor iemand anders is.

Wat gebeurt er nu met deze patiënt? Wanneer men in de traditionele geneeskunde al zover is gekomen, dan gaat men vaak opdelen:

psycho-sociale problematiek, da's voor de psychiater of de psycholoog; huwelijksproblemen voor de maatschappelijk werker; een gespannen toestand van de spieren: voor de

fysiotherapeut; potentiëstoornissen: naar de internist; rugklachten: naar de orthopaed. Deze patiënt heeft er alleen al een dagtaak aan om bij al deze specialisten op consult te gaan. En hij is daarmee dus nog geen stap verdergekomen, alleen doorverwezen naar een ander hokje.

Van Orshoven bekijkt dit anders. Hij gaat ervan uit, dat al deze gegevens niet toevallig bij elkaar gekomen zijn. Die sterke holling in zijn rug heeft hij al jaren, evenals de S in zijn rug en dat korte been evenzeer. Toch had hij niet eerder klachten. Pas de laatste jaren werden zijn klachten openbaar. Hij is ook al jaren getrouwd, potentiëstoornissen had hij vroeger niet, nu wel; toeval? Waarom heeft hij bij dergelijke geringe afwijkingen zoveel klachten? Twijfel over de klachten is er niet. De patiënt heeft altijd gelijk, hij heeft reden tot klagen anders deed hij het niet, zo simpel is dat.

Wat is hier waarschijnlijk aan de hand? Deze patiënt heeft een verlaagde pijndrempel, is gevoeliger voor (lichte) pijnprikkels doordat hij geen vrede heeft met zijn huwelijk, misschien uitgekeken is op zijn vrouw, daardoor potentiëstoornissen krijgt, in zijn beroep geen nieuwe mogelijkheden heeft en ook geen vrede heeft met de toekomst. Wat te doen met deze patiënt?

DE BEHANDELING: NIEUWE DIMENSIES.

Allereerst moet hij van zijn pijn af, want daarvoor kwam hij; onze conclusie hoeft niet de zijne te zijn en hij koopt voorlopig niets voor praatjes over zijn vrouw en zijn beroep.

Van Orshoven is daar zeer direkt in, hij gebruikt de infiltratietechniek met lokaal verdovende middelen.

Daarvoor hanteert hij zeer vaardig de bekende tandartsspuiten

met zeer dunne naalden waarmee hij de pijnlijke plaatsen inspuit, daarmee de vicieuze cirkel pijn, (spier)spanning, angst, pijn doorbrekend en de patiënt het gevoel geeft dat zijn probleem op te lossen is, dat zijn ziekte te genezen is, kortom zijn vertrouwen is weer hersteld. De werking van deze preparaten (Meaverine) is zeer kort ($\frac{1}{2}$ uur), maar de patiënten zijn vaak dagen pijnvrij en voelen zich herboren, vol nieuwe levenslust en gemotiveerder dan ooit.

Dit is één aspect van de therapie. Je kunt dit, indien noodzakelijk, eindeloos herhalen zonder gevaar voor de patiënt. Daarnaast wordt de rest van de therapie ingezet. Deze patiënt moet fysiotherapie krijgen om de gespannen spieren op te laten rekken en tot rust te laten komen. Dit gebeurt op de tweede verdieping bij een eveneens manueel therapeutisch onderlegde fysiotherapeut die nauw samenwerkt.

Voorts moet deze patiënt zich zelf beter leren gaan kennen, zijn eigen situatie moet hem duidelijk worden echter zonder deze te veroordelen, hij moet als het ware toeschouwer van zichzelf zijn en toekijken hoe zijn persoon bezig is met het leven van vandaag, gisteren en morgen.

Dr. Van Orshoven doet dit op twee manieren. In persoonlijke consulten laat hij de patiënt vrij om te vertellen over zichzelf, emoties te ontladen of gewoon tot rust komen en verder de autogene training die erop gericht is om zelf thuis of in groepsverband (elke middag en avond o.l.v. dr. Van Orshoven zelf) zich te trainen in het ontspannen van zichzelf d.m.v. oefeningen die oplopen in moeilijkheidsgraad. Daarbij komen vaak grote emoties vrij. Voor het eerst nl. komen veel patiënten in contact met zichzelf en met het leven dat ze leven of geleefd hebben. Schuld en onmacht, verdriet en depressie, agressie en weerstand wisselen elkaar af en langzaam maar zeker ontworstelen patiënten zich aan de krachten die

Opinie—Onderzoek

hen neerdrukten, in bedwang hielden, kwelden en vernederden. Het is verrassend om te zien hoeveel van dit soort krachten ieder van ons bij zich heeft en waardoor hij onbewust geregeerd wordt, die zich zelden openbaren maar van groot belang zijn voor het begrijpen van iemand zijn problemen. Niet alleen voor "zieke mensen" is dit van belang, maar evengoed voor ons allemaal, die ons in evenwicht houden op de wankel balans tussen ziekte en gezondheid. Er zitten immers veel meer mogelijkheden in de mens dan wij vermoeden, we leven allemaal zeer oppervlakkig en zijn vaak zeer wisselvallig en worden geregeerd door de omstandigheden.

VAN ORSHOVEN: DE KUNST OM TE BLIJVEN VERANDEREN.

Van Orshoven onderkent dit alles en ziet het grote belang hiervan in voor zichzelf en voor anderen die zich met de geneeskunst bezig houden. Hijzelf heeft een lange ontwikkeling doorgemaakt om zichzelf te leren kennen middels de psycho-analyse, yoga-cursussen, autogene training en anderzijds cursussen manuele therapie, fysieke geneeskunde (een apart specialisme in België), neuro-fysiologie van de bekende prof. Velec uit Praag en neuro-anatomie. Veelzijdig dus. Hij heeft een nimmer aflatende belangstelling, alles wat nut kan hebben voor zijn patiënten integreert hij zodat hij telkens nieuwe aspecten aan zijn therapieën kan toevoegen en de minder goede kan laten vallen. Hij heeft geleerd dat je je veel te vaak laat leiden door vooroordelen, oude standpunten en eigen angsten. Je moet voortdurend in beweging zijn, jezelf open stellen, ook voor de patiënt geen boeman of betweter spelen, jezelf zijn dan wordt je ook minder moe; een toneelspeler is na 2 uur doodmoe, als je immers jezelf bent kun je dagen maken van 10 uur zonder doodop te zijn.

Wekt hij geen agressie op bij collega's, per slot van rekening bestrijkt hij een veel groter gebied dan menig andere arts?

Van Orshoven is daar niet bang voor. De grenzen zijn kunstmatig en hij is bereid om daarover met ieder te praten; wat hij doet is ten behoeve van zijn patiënten en hij ziet angst en agressie van collega's meer als een projectie van hun eigen onvermogen dan als een bedreiging voor hemzelf. Hij voert overal discussie met ieder die bereid is om over dit soort zaken te spreken.

Hij heeft momenteel al enkele jaren een opleidingsinstituut in Eindhoven, waar hij vooral bij fysiotherapeuten veel aftrek vindt voor de manuele geneeskunde, manipulatie en onderzoekstechnieken die bijzonder effectief blijken te zijn bij veel klachten, die fysiotherapie behoeven.

Momenteel onderwijzen 10 van de 15 academies voor fysiotherapie de manuele therapie.

WAAR BLIJVEN DE ARTSEN, DE DOCENTEN, DE STUDENTEN?

Zoals altijd komen de artsen achterop. Er zijn cursussen, die bezocht worden door huisartsen en die gaan over onderzoek en manipulatietechnieken en infiltratietechnieken. De belangstelling neemt zienderogen toe, daar veel artsen zich geplaatst zien voor een toenemend aantal klachten van het bewegingsapparaat waarop zij geen (afdoende) antwoord hebben.

Maar er is meer, de geneeskunde is te eng, te beperkt. Al in 1950 propageerde de leidse hoogleraar Querido vorig jaar nog onderscheiden met de Peter Debye-prijs, zijn integrale geneeskunde die een totale geneeskunde voorstelt, waarin alle aspecten van de mens een plaats krijgen. Deze ontwikkeling zet maar traag door.

Het streven van Dr. Van Orshoven voorziet hier gedeeltelijk in, maar meerderen zullen hem moeten volgen.

Van het allergrootste belang hierbij is natuurlijk de medische opleiding. Ook aan deze fakulteit is de trend weer zichtbaar waarin alles wordt opgedeeld in kleine stukjes.

We hebben onlangs de ruzie's rond het blok 2.4., dat nog wel om het bewegingsapparaat was gecentreerd, gehad, waarbij een kille oorlog tussen onze verse hoogleraar anatomie en een fysioloog die beter behoorde te weten door zijn lange verblijf hier, werd gevoerd met de studenten.

Prof. Drukker (want die is het) is waarschijnlijk nog niet lang genoeg weg uit Amsterdam om zijn collega van de VU, Van Faassen, vergeten te zijn.

Deze Van Faassen nu bezoekt regelmatig Van Orshoven in Hasselt (+ 220 km. rijden) om zijn cursus anatomie in Amsterdam te verlevendigen en te verbeteren met ervaringen, die hij in Hasselt opdoet en tot een betere integratie te komen van alles wat met het bewegingsapparaat van doen heeft.

Ik zou hem en vele anderen aanraden hetzelfde te doen. Het is de moeite waard en vanuit Maastricht maar 35 km.....

Rob Winter.

N.B. Donderdag 8 maart zal dr. Van Orshoven in het kader van blok 2.4. "Bewegen en werken" zijn werkwijze toelichten en vragen beantwoorden.

Dus: DONDERDAG 8 MAART, 20.30 UUR, FILMZAAL HOOFDGEBOUW.

Opinie—Onderzoek oftewel O—O!

Mijn waarschuwing -- in het vorige nummer -- voor het gevaar dat onze instelling bedreigde vanuit het clericale Paleis in Roermond heeft zijn uitwerking niet gemist!

In een mum was in boekenwinkels en kiosken de hele oplage uitverkocht. Overal zag je groepen van mensen met rooie koppen staan lezen en zich op te winden als gold het een Chinese muurkrant over de bende van vier. -- Hoe kan zo'n vergelijking je uit de pen rollen?! -- Maar wat het belangrijkste was en een geweldig schokeffect zou te weeg brengen: met Maffius in top ijlden twee publiciteitsorganen om het hardst naar opinie-onderzoekers om eens haarfijn te laten uitzoeken, hoe het nu eigenlijk precies gesteld is met de pretenties van die Limburgse Kho-meiny.

Nu, u heeft het gezien, De Tijd heeft het van De Limburger gewonnen. Eerlijk is eerlijk. De Tijd lag een halve weeklengte voor! Begrijpelijk overigens. Wat wil je zo kort na de generaliteitsperiode? De achterstelling is hier nu eenmaal nog lang niet weggewerkt. De emancipatie nog onvoltooid. Dat voel je als het ware iedere dag al bij het opstaan. En kun je dan van plaatselijke pennevoerders verwachten dat zij anders kunnen dan dat kwellende gevoel in je nog eens extra te bevestigen, iedere dag weer?

Maar dat neemt niet weg, dat óók De Limburger tot de bevinding kwam, dat de tijd voor een revolutionaire omwenteling van het Limburgse bestel in een katholieke republiek toch echt wel voorbij is. Zelfs de oudemijnwerkersleider Dohmen -- d'r Frens onder ons -- blijkt de ontwikkelingen niet meer te kunnen tegenhouden. Hij produceert alleen nog maar wind. Dat is niet aangenaam. Maar je hoeft er niet voor op de vlucht te gaan.

Wij kunnen dus frank en vrij onze mening blijven zeggen. Het gevaar dat onze handen worden afgehakt, is definitief bezworen, al is de tijd nog niet voorbij dat je goed moet kijken of je ze nog wel hebt, als je lieden van een zekere groep zo maar een hand geven moet. De brandstapel en het marteltuig blijven in de Bonnefantten. En wij moeten op de hemel blijven wachten tot wij vandaaruit geroepen worden. Tja, de moderne tijd heeft óók zo zijn schaduwkanten

Wel vraag ik mij intussen af, of die opinie-onderzoekers toch niet in de biechtstoel thuis horen. Lopen zij niet rond met een door fraude bezoedelde zwarte ziel, rijp voor de hel?

Er is in ieder geval al gebleken dat men ene dr. Mendes niet naar zijn mening heeft gevraagd. Zo maar overgeslagen! Volgens eigen getuigenis in de krant in zijn vaste rubriek, door hem "Ingezonden stukken" gedoopt. De man kan het dopen blijkbaar niet laten.

Maar zo filosoferend schiet mij ineens te binnen: dat zal toch niet die Mendes van òns zijn? Onze Mendes en nog wat? Zijn adres stond er niet bij. Maar ja, dat móét ie wel zijn, want dan is het probleem opgelost. Dan hebben wij immers te doen met een oud-landgenoot, die destijds moest uitwijken naar België en die nu door de ontwikkelingen op de arbeidsmarkt blijkbaar het vege lijf niet anders meer kan redden dan door hier -- ja, uitgerekend hier! -- maar nu als gastarbeider een schamele korst brood te komen verdienen. Edoch, gastarbeiders hebben hier nu eenmaal geen rechten. Hun mening interesseert ons niet. Daar wordt dus ook niet naar gevraagd. Klaar. Zo simpel ligt dat.

Ach, het is alles bij mekaar natuurlijk toch wel sneu, als je ziet hoe het noodlot een mens in zijn leven treffen kan. Want als ik mij goed herinner -- wacht even, even nadenken -- dan heeft de arme kerel destijds niet voor zijn lol de wijk genomen naar ons buurland. Het ging hier gewoon niet langer met een modaal inkomen, waarvan de overheid ook nog zóveel via belastingen wegschraapt, dat je niet meer naar je stand leven kunt. Ja, wat wil je dan? Wat kun je dan anders? Dan emigreer je toch zò, dat je van alle wallen tegelijk profiteren kunt? Precies, volgens de beginselen van de sociale ethiek, die weer vast geworteld zitten in onze dièpste beginselen Dat snapt dan wel niet iedereen. De massa is nu eenmaal dom, zal ook altijd dom blijven, en dat hoort ook zo. Maar het is ook nooit de bedoeling met "Ingezonden stukken" af te dalen tot de massa. O neen, dat is toch zulk een uitgelezen middel om met je geprangde, puur naar getuigenis snakkende ziel op te stijgen naar omhoog. Naar héél, héél hoog. Zo van: Heer, Heer, mot je mij horen

Nou, ik geloof vast. Dat komt best voor mekaar. 0-0!

Mc White.

Studentenvereniging

Koko

Rijksuniversiteit Limburg
Tongersestraat 53
Maastricht

Giro: 3713300
Bank: Nederlandse
Crediet Bank 232925283

PROFESSOR BLADERGROEN ALSNOG IN MAASTRICHT.

Woensdagavond 4 april 1979 zal alsnog in de Aula van de Rijksuniversiteit de reeds eerder geplande lezing over de rechten van het Kind door Prof. Bladergroen plaatsvinden.

Prof. Bladergroen zal in het licht van de rechten van het kind onderwerpen uit de kinderpsychologie/orthopedagogiek, zoals bijv. de kindermishandeling bespreken. Na haar lezing bestaat er mogelijkheid tot het stellen van vragen en discussie.

Iedereen is van harte welkom. Aanvang 20.00 u.

Culturele Commissie KOKO
Resie Moonen.

SCHAKEN: J. H. DONNER.

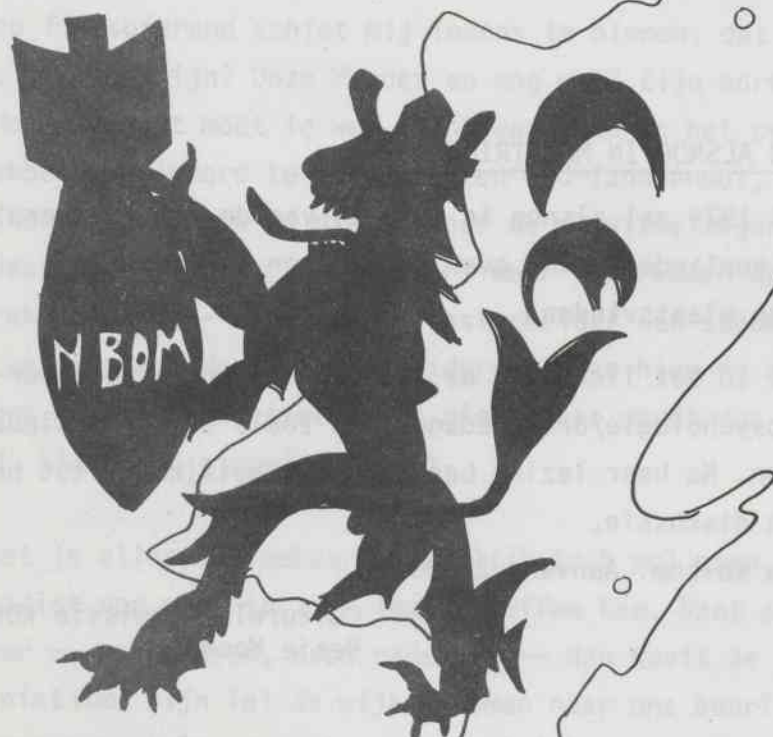
Woensdag 14 maart komt dhr. Donner op uitnodiging van KOKO een simultaanséance houden. De avond begint om 20.00 uur en -voor de volhouders- tot + 23.30 uur duren.

Zowel studenten als medewerkers zijn van harte welkom bij deze zeldzame gebeurtenis. Voordien zal tot woensdagmorgen 14 maart inschrijf-formulieren klaarliggen in de KOKO-kamer. Om een goede schatting van het aantal facultaire deelnemers te kunnen maken, vragen wij de meeste formulieren vóór 9 maart in te leveren, zodat we daarna reclame naar buiten toe kunnen treden, om te waarborgen dat de 40 beschikbare plaatsen voor mededingers ook daadwerkelijk optimaal gebruikt worden.

Wil je dus nog een onbetwiste kans hebben om mee te schaken, dan moet je het formulier vóór 9 maart inleveren!!

Eric Noorthoorn.

LIMBURG TEGEN DE NEUTRONENBOM

**24 MAART
DEMONSTRATIE.- MANIFESTATIE
START: 13.00 UUR KONINGSPLEIN
TE MAASTRICHT**

stop

de

kernwapen

wedloop

VOOR FINANCIËLE BIJDRAGEN GIRONUMMER 7 7 4 9 4 6
t.n.v. B. ZAAD, MEERSSENERWEG 91 B, MAASTRICHT o.v.v.
N-BOM 24 MAART.

PROVINCIAAL KONTAKTADRES: WILHEMINASINGEL 89,
MAASTRICHT.

Te bereiken maandagmiddag t/m woensdagmiddag
van 14.00 uur tot 17.00 uur en
vrijdags van 14.00 uur tot 22.30 uur. Telefoon 043 - 50865.

stop

de

kernwapen

wedloop